

FEBRUARI 2022

Informatieblad

Ons geloof in Gods Voorzienigheid moet ons veel vertrouwen en geduld geven, te midden de misleiding, verwarring, onenigheid en onrust in de wereld, waarin we leven. Daarom zegt de Profeet Isaias (40, 26): “Hef uw ogen omhoog: zie, wie heeft dat geschapen? Wie telde hun heir, en liet het marcheren; wie riep ze alle bij naam door Zijn grote macht en geweldige sterkte, zodat er niet één aan ontbrak?”

“God behoudt en bestuurt Zijn gehele scheppingswerk door Zijn Voorzienigheid,” leert het Eerste Vaticaans Concilie (*de fide cath.* - D. 1784), “machtig heersend van het ene einde tot het andere en alles regelend met zachtheid. Alles ligt toch onthuld en open voor Zijn ogen, ook dat, wat uit de vrije wilsgedaan van de schepselen in de toekomst zal voortkomen”. We leven in Zijn voortdurende schepping. De Romeinse Catechismus (1,2,21) zegt: “Zoals alles door de almacht, wijsheid en goedheid van de Schepper in het bestaan geroepen werd, zo zou alles dadelijk weer in het niet terugzinken, als niet Gods Voorzienigheid voortdurend met de geschapen wezens was en dezelfde kracht, die ze in het eerste begin schiep, ze blijvend in het bestaan behield”.

God heeft Zijn schepping het doel gesteld. Hij moet haar ook naar dit einddoel leiden. Zijn hand houdt het stuur, kan men naar *Wijsh.* 14, 3 zeggen. Vooral de mens gaat Hem aan het hart, Zijn beeld en gelijkenis. Daarom zegt de H. Ambrosius: “De mens niet scheppen, zou geen onrecht zijn. Maar de mens scheppen en daarna zich niet om hem bekommeren: dat zou de ergste wreedheid zijn. ... Welke meester zou de zorg voor zijn werk vergeten? Wie laat in de steek en aan zichzelf over, wat hij uit eigen goedheid eens in het bestaan riep?” (*de off.* 1,13,48 - 16:38)

Gods Voorzienigheid, Zijn overweldigende grootheid, staat boven al het wereldgebeuren. *Wijsh.* 6, 7: “Hij, die de Heer is van allen, vreest niemand, en voor geen grootheid is Hij beducht; want groot en klein heeft Hij geschapen, en Hij zorgt op gelijke wijze voor allen”. De H. Augustinus zegt: “Niets geschiedt zonder de wil van de Almachtige. Of Hij laat toe, dat het gebeurt, of Hij doet het zelf”. (*enchir.* 96 - 40:276) God schrijft recht op kromme lijnen! Wat een geruststelling voor ons!

In de eeuwigheid zal duidelijk zijn, hoe door de machtige maatregelen en toelatingen van de Voorzienigheid de doeleinden bereikt zijn die God had gesteld. Ook zal blijken hoe geborgen op elk ogenblik ieder mensenleven was, dat zich vol vertrouwen in Gods handen had neergelegd.

Leggen wij ons leven vol vertrouwen in Gods handen! Beschouwen we ons leven en de dingen van de wereld in Gods licht! Hebben we geduld. Blijven we bidden, opdat ons niets op de weg naar God van de wijs kan brengen! “O God, wiens Voorzienigheid zich in haar schikkingen niet vergist, wij smeken U nederig, dat Gij al wat schadelijk is van ons wilt afwenden en ons al het heilzame wilt verlenen.” (*Miss.*, 7e zo. na Pinkst.) Goede moed!

Pater Carlo de Beer

De Menswording

Uw Levensleer, Walter Farrell en Martin J. Healy

Christus: het Hoofd

... vervolg ...

Christus is het Hoofd van Zijn Kerk, omdat Hij de bron is van de genade waardoor haar ledematen geestelijkerwijze leven, en bovendien omdat Hij heel de Kerk bestuurt. Nu heeft Hij een deel van deze macht aan de mensen geschonken. Christus zelf is naar de hemel opgestegen. Hij is niet langer met ons in het vlees; maar Hij heeft ons eraan herinnerd, dat we slechts menselijke wezens zijn, dat wij in het rijk van de geest niet alleen kunnen leven. Hij heeft als het ware andere Christussen achtergelaten, die voortgaan met Zijn taak als Hoofd van de Kerk uit te oefenen. Het is waar, dat alleen Christus vanwege de nauwe vereniging van Zijn ziel met Zijn Godheid rechtstreeks kan bewerken, dat de genade overvloedig in de zielen van de ledematen van Zijn

Kerk. Hij alleen kan, als de Zoon van God, de H. Geest, de Heiligmaker, in de wereld zenden om de genade van God in de zielen van de mensen te verwekken. Maar Hij heeft aan Zijn bisschoppen en priesters de macht verleend om op de zielen van de mensen in te werken door de sacramenten, die Hij zelf heeft ingesteld. Wanneer een priester een kind doopt of een bisschop iemand vormt, dan is het Christus zelf, die door de priester of de bisschop en door het sacrament werkt om de genade van God binnen te leiden in de ziel van de persoon die gedoopt of gevormd wordt. In het Sacrament van het Huwelijk zijn het de bruid en de bruidegom, die het sacrament toedienen, en de kracht van Christus werkt door hen en door het sacrament om hun de genade van het sacrament te verlenen.

Christus heeft ook het uitwendige bestuur en de lering van Zijn Kerk aan

mensen toevertrouwd. Aan de paus en aan de bisschoppen heeft Hij het gezag verleend om Zijn Kerk te besturen en te leren. In zekere zin kunnen we ook deze mensen hoofd van de Kerk noemen. Maar zij zijn ondergeschikte hoofden, zoals de hoofden van de verschillende afdelingen in een reusachtige corporatie. Zij besturen een bepaald onderdeel van de Kerk, zoals een bisschop een speciaal diocees bestuurt en leert. De paus van Rome echter is de plaatsbekleder van Christus. Hij neemt de plaats van Christus op aarde in als bestuurder en leraar van heel de Kerk op aarde. Het is deze deelname van de paus en de bisschoppen aan het leiderschap van Christus, waardoor zij de eerbied, de gehoorzaamheid en de liefde verdienen, die alle ledematen van de Kerk van Christus hun verschuldigd zijn. Zij spreken tot de mensen in de plaats van Christus. Zij spreken met Zijn stem. Hij spreekt door middel van hen en daarom kunnen zij in zaken van geloof of zeden spreken met onfeilbaarheid. De Geest van Christus, de H. Geest, brengt hun alles te binnen wat Christus hun heeft bevolen.

Als Christus het Hoofd is van de Kerk, dan is de Kerk Zijn lichaam. Evenals de term 'Hoofd' in figuurlijke zin gebruikt wordt voor Christus met betrekking tot de Kerk, zo wordt ook de term 'Lichaam' in figuurlijke zin gebruikt voor de Kerk met betrekking tot Christus. Het is duidelijk, dat de Kerk geen fysiek lichaam is zoals het lichaam van een mens. Veeleer is zij een lichaam in de zin waarin wij spreken over een zedelijk lichaam, zoals de staat. De staat is een groep van mensen, die verenigd zijn om onder een bepaald gezag samen te werken om het

gemeenschappelijk doel van alle mensen in de tijdelijke orde te bereiken. Nu is de Kerk een groep van mensen, die verenigd zijn om samen te werken onder het gezag van Christus voor het goed van heel de Kerk, dat bestaat in het bereiken van de aanschouwing van God. Maar de Kerk is nóg meer dan een zedelijk lichaam. In een zedelijk lichaam is het enige middel tot vereniging van de ledematen het vrijwillige besluit van hun wil om samen te werken. Maar in de Kerk zijn de ledematen van het Lichaam van Christus verenigd met Christus en met elkaar door de bovennatuurlijke band van de genade en de caritas van God. Alle ledematen van het Lichaam van Christus, de Kerk, zijn niet verenigd door een natuurlijke vereniging van hun wil, maar in het goddelijk leven van de genade en in de bovennatuurlijke band van de christelijke caritas. Omdat zowel de genade als de caritas bovennatuurlijke werkelijkheden zijn, die in dit leven door de mensen niet ten volle worden begrepen, noemen wij deze vereniging een mystieke of geheimzinnige vereniging. Daarom wordt de Kerk niet zo maar het Lichaam van Christus genoemd, maar het Mystieke Lichaam van Christus.

Het Mystieke Lichaam van Christus

Zoals een natuurlijk lichaam levend is, zo is ook het Mystieke Lichaam van Christus levend in de bovennatuurlijke orde. Zoals de ziel de bron is van het leven van het menselijk lichaam, zo is de H. Geest, de derde Persoon van de Allerheiligste Drie-eenheid, het leven van het Mystieke Lichaam van Christus. Vanuit de hemel zendt Christus als

de Zoon van God de Geest in de wereld om aan Zijn Kerk bovennatuurlijk leven te geven. De H. Geest deelt aan de Kerk leven mee in de orde van waarheid, heiligheid en tucht. Hij is de bron van de waarheid in de Kerk, omdat het de H. Geest is, die aan de paus en de bisschoppen bij het uitzetten van de christelijke leer de onfeilbaarheid verleent. Hij is de bron van de waarheid voor alle ledematen van de Kerk, omdat Hij het is, die aan allen de gave van het goddelijk geloof schenkt, waardoor zij vasthouden aan de geopenbaarde waarheid van God. Hij is de bron van de heiligheid, omdat Hij de voornaamste werker is bij het instorten van de genade – een deelname aan het goddelijk leven – in de zielen van de mensen. Hij is de bron van de tucht, omdat Hij het is die – op een geheimzinnige en onzichtbare wijze – degenen uitkiest, die de zichtbare bestuurders zullen zijn van de Kerk in de wereld. Hij is de voornaamste bron van alle roepingen tot het priesterschap of het religieuze leven, tot het episcopaat of het pausschap. Om

deze redenen wordt de H. Geest de Ziel van de Kerk genoemd, de Ziel van het Mystieke Lichaam van Christus. Hij is de Bron van de caritas, die alle ledematen van de Kerk aaneenvoegt.

Zoals er in een levend menselijk lichaam vele en verschillende ledematen zijn, zo hebben ook Christus en de H. Geest talloze en verschillende ledematen in de Kerk geplaatst. Zoals we juist hebben gezegd, zijn er sommige ledematen van de Kerk in gezag gesteld en zij zijn voorzien van de genaden, die noodzakelijk zijn om te leren, te besturen en te heiligen. Aan de anderen zijn de genaden geschonken die vereist worden om de Kerk te gehoorzamen en te dienen. Maar in alle ledematen van de Kerk, of ze nu leiders dan wel geleiden zijn, werkt God een wonderlijke verscheidenheid van genaden uit, die aan de Kerk die heerlijke schoonheid verlenen, welke we in elk levend lichaam aantreffen. Er zijn in de Kerk nederige missionarissen met de gave van de talen of van een grote overredingskracht bij hun prediken. Wij kunnen er ook verstandelijke genieën aantreffen, zoals de H. Thomas en de H. Bonaventura. God wekt in de Kerk de ijver op van de H. Paulus, de caritas van de H. Johannes de Evangelist, de sterkte van Paus Gregorius VII of van de H. Ambrosius, de matigheid van Matt Talbot, de nederigheid van de Pastoor van Ars, de zuiverheid van de H. Agnes, de geest van de kruistochten van de H. Lodewijk van Frankrijk, het martelaarschap van de H. Maria Goretti.

Op al deze geheimzinnige wijzen werkt God Zijn goddelijk plan voor de mensen en voor Zijn Kerk uit. Alle ledematen van Zijn Kerk werken tezamen voor het

opbouwen van het Lichaam van Christus, voor de zaligmaking van de mensen. Christus, Zijn heilige Moeder, de engelen en de heiligen in de hemel werken voor de verlossing van de zielen in het vagevuur – de lijdende Kerk. Zij werken ook voor de zaligmaking van de strijdende Kerk – de Kerk hier op aarde. Daar zij ons zien in hun aanschouwing van God kennen zij al onze behoeften, onze beproevingen en moeilijkheden. Door hun gebeden dringt een onafgebroken stroom van genaden van God door in het vagevuur en in de wereld om de mensen te verlossen. De zielen in het vagevuur – de lijdende Kerk – boeten hun zonden uit in het reinigende vuur van het vagevuur. Sommige theologen zijn van mening, dat zij ook kunnen bidden voor de strijdende Kerk op aarde. In elk geval, wanneer hun zielen volledig gezuiverd zijn en zij in de hemel zijn toegelaten, zijn ook zij, als heiligen van God, de voorsprekers voor ons, die nog hier op aarde verblijven. De leden van de Kerk hier op aarde – de strijdende Kerk – spannen zich op hun beurt in en bidden voor hun eigen zaligmaking en voor de verlossing van de zielen in het vagevuur. Bovendien loven zij God in Hemzelf en in Zijn heiligen. Op al deze wonderlijke wijzen verspreidt zich de genade van Christus over de drie grote afdelingen van Zijn Kerk, de zegevierende Kerk in de hemel, de lijdende Kerk in het vagevuur en de strijdende Kerk op aarde, terwijl ze hen allen aaneenbindt in de Gemeenschap van de Heiligen.

Dit wonderbare bovennatuurlijke leven van de Kerk is geheel en al terug te brengen tot de genade van het leiderschap, die er is in Christus. Zo beschouwd, kunnen we zeggen, dat de Kerk Christus is; het

is van Hem uit, dat het bovennatuurlijke leven naar al haar ledematen stroomt. Christus leeft voor immer voort in Zijn Kerk; hier op aarde is de Kerk de voortzetting van Zijn leven. In de Kerk leert Christus de mensen nog de waarheden van de verlossing, heiligt Hij hun zielen en bestuurt Hij hen voor de redding van de wereld.

Er zijn helaas sommige mensen, die niet onder het leiderschap van Christus staan. Het zijn zij, die ofwel om hun zonden reeds in de hel zijn, of die om hun zonden tot de hel verdoemd zullen worden. Deze mensen hebben hun waarachtig hoofd verloren en staan nu onder de heerschappij van de duivel. Zij hebben geen werkelijk hoofd in de zin van een bron van bovennatuurlijk leven; maar zij zijn onderworpen aan het uitwendige bestuur van de duivel.

Omdat de menselijke natuur van Christus de menselijke natuur is van de Zoon van God, en omdat Christus in die natuur het hoofd is van mensen en engelen, valt het te verwachten dat zij al de voortreffelijkheid zal bezitten, die voor een menselijke natuur mogelijk is. Dit is dan ook precies zo het geval: in kennis en macht bezit de menselijke natuur van Christus al de volmaaktheid, die voor een menselijke natuur mogelijk is.

De kennis van Christus

Van de kant van de kennis gezien zou het voor God een dwaasheid zijn geweest aan Christus een menselijk verstand te schenken zonder het te begiften met al de kennis, die daarvoor mogelijk was. Als God bezat Christus de volmaaktheid van de goddelijke kennis. Als God wist Christus alles wat kenbaar was over God en de wereld, over verleden, heden en toekomst. Maar toch eist de volmaaktheid van de menselijke natuur van Christus, dat de ziel van Christus alles zal weten wat een menselijke ziel kan kennen en op de wijze waarop het voor een menselijke ziel mogelijk is elk ding te kennen. Dit betekent, dat de ziel van Christus van het begin af aan moet zijn verrijkt met de aanschouwing van God. Als Christus het voor de andere mensen mogelijk moest maken om God te zien, dan moet Hij zeker met Zijn eigen menselijk verstand God hebben gezien. Het is duidelijk, dat deze aanschouwing van God in het menselijk verstand van Christus niet gelijk kan zijn aan de oneindig volmaakte aanschouwing van God, die aan God alleen eigen is. Maar omdat

Christus in Zijn menselijke natuur het Hoofd is van alle schepselen, zal Hij in Zijn aanschouwing van God alles zien wat over de schepselen gekend kan worden – dat wil zeggen Hij zal van de schepping alles zien wat daarin werkelijk is: alles wat geweest is, wat is of wat zal zijn. Hij zal niet alles zien wat voor God mogelijk is; God alleen kan zich ten volle de oneindige macht van God bewust zijn. Bovendien bezit de menselijke ziel van Christus ingestorte kennis. Wij beseffen dat dit mogelijk is, omdat het verstand van de engelen kent door middel van ingestorte kennis en ook de zielen van de afgestorvenen kennen door middel van ingestorte kennis, omdat zij niet langer ogen, oren, enzovoort hebben waarmee zij alles zouden kunnen kennen. Als de engelen en de zielen van de afgestorvenen de dingen in de wereld kennen, dan moeten zij die kennen door de kennis welke God in hun verstand instort. Omdat zulk een kennis voor een geschapen verstand bereikbaar

is, moet zij in het menselijk verstand van Christus bestaan. Zonder twijfel zou God niet dulden, dat het verstand van Zijn eigen menselijke natuur enige mogelijke volmaaktheid zou missen. Door deze ingestorte kennis zal Christus niet het wezen van God kennen; Hij kende het wezen van God door Zijn gelukzalige aanschouwing van God. Maar door deze ingestorte kennis zal Hij alles weten wat voor een geschapen verstand mogelijk is te kennen. Tenslotte, het menselijk verstand van Christus kon kennis verwerven, precies zoals andere mensen haar verwerven. Door de zintuigen leerde Hij de wereld kennen waarin de mensen leven; door het vermogen van Zijn geest ging Hij de betekenis van de dingen begrijpen, juist zoals dit bij de andere mensen het geval is. Hieruit volgt, dat, hoewel de aanschouwing van God in de ziel van Christus en de ingestorte kennis in Zijn ziel niet konden toenemen of afnemen, de verworven kennis in de ziel van Christus wel kon groeien. Dit is de betekenis van het woord van de H. Schrift, dat de jongeling Christus toenam in wijsheid. Noch Zijn gelukzalige aanschouwing van God, noch Zijn ingestorte kennis groeide, maar Zijn natuurlijke verworven kennis werd wel groter. Omdat de menselijke natuur van Christus een volmaakte menselijke natuur was, omdat de kracht van de geest van Christus nooit door de zonde verzwakt of verduisterd werd, gaat natuurlijk ook de verworven kennis van Christus de kennis van alle andere mensen te boven. Wij beweren niet dat Christus op deze wijze zelfs die dingen kende, waarvan Hij geen ondervinding had, zoals de televisie of de atoom-

bom. Maar Zijn verstand begreep het wezen van alle dingen. Omdat Christus God is, was het natuurlijk ook niet passend, dat Christus iets moest leren van engelen of mensen. God is de bron van alle kennis; daarom verwierf Hij ook in Zijn menselijke natuur alles wat Hij wist zonder enige leraar van de engelen of de mensen.

Zoals we reeds hebben opgemerkt, is de grote volmaaktheid van de menselijke kennis van Christus te danken aan het feit, dat het de kennis is van de menselijke natuur, die door de Zoon van God was aangenomen. De absolute volmaaktheid van de Zoon van God eist, dat de menselijke natuur die Hij aanneemt zo volmaakt is als maar mogelijk is. De noodzakelijkheid van deze volmaakte kennis in Christus blijkt nog duidelijker, wanneer wij denken aan de rol die Christus in het heelal vervult. Hij is het Hoofd van de mensen en de engelen en moet hen leiden; daarom moet Hij de wereld van mensen en engelen op volmaakte wijze kennen. Bovendien moet Hij de mensen naar de aanschouwing van God leiden. Maar hoe kan Hij de mensen daartoe brengen, tenzij Hij hun bestemming goed kent? Het was dus noodzakelijk voor Christus God en heel het heelal zo volmaakt mogelijk te kennen.

De macht van Christus

Hetzelfde kunnen wij zeggen over de macht van Christus. Omdat Hij God is, is het passend dat Zijn menselijke natuur alle macht bezit, die voor een schepsel mogelijk is. Omdat Hij het Hoofd is van de engelen en de mensen, is het passend dat Hij alle macht

bezit die noodzakelijk is om deze rol in het heelal te vervullen. Omdat de menselijke natuur van Christus een scheepsel is, kan zij niet de almacht van God bezitten. Zij kan niets scheppen en niets vernietigen; deze daden zijn alleen aan God eigen. Maar Christus bezat wel de macht om door middel van Zijn menselijke natuur wonderen te verrichten; zij was het instrument, dat door Zijn Godheid werd gebruikt om wonderdadige effecten in de wereld tot stand te brengen. Blijkbaar had de menselijke natuur in Christus krachtens haar volheid van genade en haar volmaaktheid van kennis ook de macht om alle scheepsels te onderrichten.

De zwakheid van Christus

De volmaaktheid van de menselijke natuur van Christus betekent een opwekking voor alle mensen. Zij laat hun zien, wat God wil dat zij zullen zijn;

dat wil niet zeggen dat alle mensen of welke mens dan ook ooit de voortreffelijkheid van Christus zou kunnen bereiken. Maar het is de wil van God, dat allen de volmaaktheden van Christus zo dicht mogelijk zullen benaderen. Toch heeft God in Zijn wijsheid de menselijke natuur van Christus niet zo volmaakt gevormd, dat de mensen Christus niet zouden herkennen als een van de hunnen, als een menselijk wezen. In Christus treffen we die menselijke onvolmaaktheden aan, welke niet in strijd zijn met Zijn menselijke volmaaktheid en die nuttig zijn voor het verlossingswerk, dat Christus moest volbrengen. Christus had somtijds honger en dorst en was vermoeid; Hij kon pijn voelen. Hij kon lijden en sterven voor de zonden van de mensen. Door Zijn lijden en dood heeft Hij de boete voor de zonden van de mensen betaald. Hij kon bedroefd zijn bij het zien van de dood; Hij kon wenen over de dood

van Lazarus, Zijn vriend. Maar Hij behoefde niet die tekorten in de menselijke natuur te hebben, die alleen te wijten zijn aan de zonde. Daar Hij moest lijden en sterven om de mensen van de zonden vrij te kopen, nam Hij in Zijn lichaam de gebreken van lijden en dood op; maar omdat Hij zonder zonde was, heeft Hij de straf van lijden en dood niet als een bestraffing voor Zijn eigen zonden opgelopen. Hij nam deze gebreken slechts aan om de boete voor de zonden van andere mensen te betalen. Zelf was Hij absoluut zonder zonde; de volmaaktheid van Zijn heiligheid duldde in Hem niet eens een neiging tot het kwaad, niet eens een ongeordende begeerte van het vlees. Maar het lijden en de dood door Hem voor de mensen ondergaan zijn een voorbeeld van geduld en liefde voor ons allen.

De Zoon van God is mens geworden. Christus is God en mens tegelijk. Dit verbazingwekkende feit heeft belangrijke gevolgen. Van de kant van Christus zelf beschouwd volgt hieruit dat, daar er in Christus slechts één Persoon is, alles wat we van een van Zijn beide naturen kunnen zeggen, gezegd kan worden van die Persoon. Daarom mogen we zeggen dat Christus God is, en dat Christus mens is. Wij mogen beweren dat de Zoon van God eeuwig is, en dat Hij op Calvarië gestorven is aan het kruis. Omdat de Persoon in Christus een goddelijke Persoon is, de Zoon van God, mogen we Maria de Moeder van God noemen; zij heeft het leven geschonken aan God in Zijn menselijke natuur. Het is echter van belang ons te herinneren, dat de twee naturen in Christus zichzelf blijven; daarom kunnen wij niet zeggen, dat de Godheid van

Christus menselijk is of dat de goddelijke natuur op het kruis gestorven is, of dat de menselijke natuur van Christus eeuwig of absoluut almachtig is.

De vereniging van de dubbele wil in Christus

Ten gevolge van de eenheid van de persoonlijkheid in Christus moeten we ook zeggen dat er geen twee Christussen zijn, de ene menselijk en de andere goddelijk. Wij moeten erkennen dat er maar één Christus is. Die tegelijk goddelijk en menselijk is. Omdat er slechts één Persoon is, één verantwoordelijke Werker in Christus, volgt dat er ook een eenheid of gelijkvormigheid moet zijn tussen de goddelijke wil van Christus en Zijn menselijke wil. Omdat Christus een volmaakte menselijke natuur bezat, had Hij ook een vrije menselijke wil. De menselijke wil van Christus was volmaakt gelijkvormig aan de goddelijke wil van Christus. Hij wilde niets tegen de goddelijke wil in, en weigerde niets wat de goddelijke wil voorschreef. Dit betekent niet, dat Christus bij het ondergaan van de dood aan het kruis in het geheel niet heeft geleden. Christus liet toe dat Zijn zinnelijk streefvermogen tijdens Zijn lijden en dood volkomen op natuurlijke wijze functioneerde. Evenals in andere mensen was Zijn ziel, door de werking van het zinnelijk streefvermogen, bang bij het vooruitzicht van lijden en dood. Dat is de verklaring voor het woord van Christus in de Hof van Gethsemani: 'Mijn ziel is bedroefd tot de dood'. Ook Zijn wil, eenvoudig beschouwd als een neiging tot het goede, deinsde voor het lijden en de dood terug.

Maar Zijn wil als verstandelijk streefvermogen, als een neiging tot het goede onder de leiding van het verstand, aanvaardde het lijden en de dood als de wil van God. In de werking van Zijn menselijke wil gaf Christus ons dus het voorbeeld van een volmaakte wil. Hoewel nog onderworpen aan de beweging van de hartstochten, was de wil van Christus verstandelijk gehoorzaam aan God, zelfs tot de dood van het kruis.

Als menselijk wezen had Christus ook de macht om op menselijke wijze te handelen. Hij was in staat tot daden van verstand en wil. Feitelijk stonden alle werkingen van de menselijke natuur van Christus, zelfs de louter vegetatieve functies van Zijn lichaam, onder de leiding van Zijn redelijke menselijke wil. Bovendien was Christus, omdat Hij vrij kon handelen, in staat om voor zichzelf en voor anderen de genade te verdienen. Hier moeten wij echter een belangrijk onderscheid maken. Omdat Christus niet bestond in Zijn menselijke natuur, voordat de Zoon van God in de schoot

van de Maagd Maria een menselijke natuur aannam, heeft Christus voor zichzelf noch de persoonlijke vereniging van Zijn menselijke natuur met de Zoon van God verdiend, noch de heiligmakende genade, noch de volmaaktheid van Zijn kennis. Wel echter heeft Hij voor zichzelf verdiend de glorie van Zijn lichaam na Zijn Verrijzenis en Zijn Hemelvaart en in het algemeen al de volmaaktheden, welke Hij tijdens Zijn leven verwierf. Bovendien heeft Hij door Zijn vrije daden alle genaden verdiend, die aan de mensen geschonken worden als ledematen van Zijn Mystiek Lichaam, en zelfs de genaden waardoor de engelen Hem in het werk van de opbouw van Zijn Mystiek Lichaam bijstaan.

De onderwerping van Christus aan Zijn Vader

We kunnen de gevolgen van de Menswording ook beschouwen van de kant van de verhouding tussen Christus en Zijn Vader. Als God is de Zoon van God in Godheid aan de Vader gelijk; maar in Zijn menselijke natuur is de Zoon van God aan de Vader onderworpen. Op de eerste plaats komt alle goedheid van de menselijke natuur van Christus van God de Vader. Vervolgens is de menselijke natuur van Christus, zoals alle schepselen, aan het goddelijk bestuur van de wereld door God de Vader onderworpen. Tenslotte was de wil van de menselijke natuur van Christus, omdat hij volmaakt was in genade, ten volle en vrijwillig aan God de Vader onderworpen. Christus heeft ons dus nogmaals een volmaakt voorbeeld gegeven van de gepaste onderwerping van de mensen aan God.

Het gebed van Christus

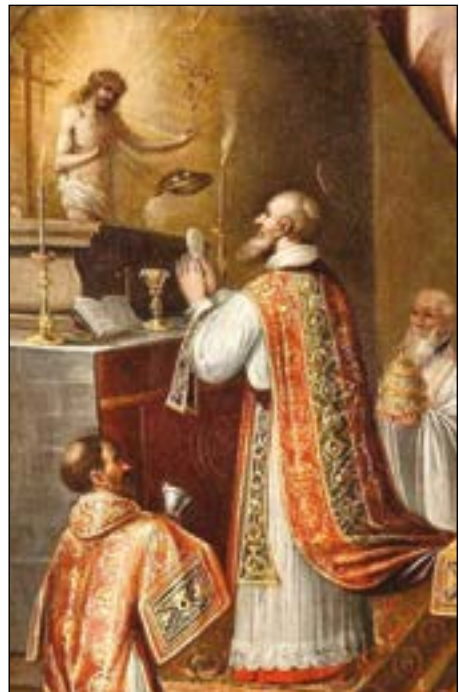
Omdat Christus menselijk was, heeft Hij tot Zijn Vader gebeden. Ook hierin heeft Hij ons een volmaakt model geschonken. Hij vroeg om die dingen, welke God Hem wilde geven door het gebed, zoals de verheerlijking van Zijn lichaam na de Verrijzenis. Maar Hij bood in het gebed aan God ook de verlangens van Zijn zinnelijk streefvermogen aan. Zo bad Hij bij het begin van Zijn lijden: ‘Laat deze kelk aan Mij voorbijgaan’. Daardoor heeft Hij ons laten zien, dat het voor de mens mogelijk is iets te verlangen wat God niet wil. Maar Hij heeft ons bij dezelfde gelegenheid ook geleerd, dat onze redelijke wil gelijkvormig moet gemaakt worden aan de wil van God, ook tegen de neigingen van het zinnelijk streefvermogen in; want Hij besloot Zijn gebed met de woorden: ‘Maar niet zoals Ik wil, doch zoals Gij het wilt’. Omdat Zijn gebeden altijd gelijkvormig waren aan de wil van God, werden zij altijd verhoord.

Christus: de Priester en het Slachtoffer

Door de Menswording is Christus de Hogepriester van God en het menselijk geslacht. Het is de taak van een priester te handelen als middelaar tussen God en de mensen. Hij moet de gaven van God aan de mensen brengen, en hij moet de offergaven van de mensen naar God brengen en voldoening geven voor hun zonden. Christus nu heeft deze taak op volmaakte wijze vervuld. Hij is de volmaakte Middelaar tussen God en de mensen, omdat Hij zelf God en mens

tegelijk is. Hij brengt de gaven van God aan de mensen, want het is door Christus, dat de goddelijke genade aan de mensen gegeven wordt. Op het kruis heeft Hij zichzelf aan God aangeboden als een voldoening voor de zonden van de mensen en op deze wijze heeft Hij tegelijk aan God de offergave van het mensdom gebracht en voldoening gegeven voor de zonde.

De Offergave, die Christus aan God voor de mensen heeft geschonken, was het Offer van zichzelf op het kruis. In dit Offer was Christus tegelijk het Slachtoffer en de Priester. Zoals we reeds hebben gezien, is elk zichtbaar offer een teken van een onzichtbaar offer. De dood van Christus aan het kruis was het zichtbare teken van de inwendige daad van de wil, waardoor

Christus zich voor de zonden van de mensen aan Zijn Vader offerde. Christus was dus tegelijk de Priester, die het Slachtoffer aan God aanbod, en het Slachtoffer zelf. Zijn kruisdood heeft drie doeleinden bereikt: de vergiffenis van de zonde, de vrede tussen God en de mensen, terwijl het tegelijk een brandoffer was. Door Zijn dood heeft Christus de mensen van de zonde verlost en voor hen de genade verdiend, die de vrede vestigt tussen God en de mensen. Door Zijn dood heeft Christus zichzelf geheel voor de mensen aan God opgedragen en zo werd Hij tot een brandoffer, dit is een slachtoffer dat geheel en al werd verbrand of aangeboden aan God. Omdat het God zelf is, de Zoon van God, die dit Offer aanbiedt, heeft het Offer een oneindige waarde en het koopt een eeuwige beloning voor de mensen, de aanschouwing van God in de eeuwigheid. Om deze reden is het Priesterschap van Christus eeuwig. Het is van belang op te merken, dat Christus de natuurlijke Zoon van God is. Andere mensen kunnen door de genade aangenomen kinderen van God worden; maar omdat Christus de tweede Persoon is van de Allerheiligste Drie-eenheid, is Hij de natuurlijke Zoon in God en niet de aangenomen Zoon van God.

De Menswording is een werk van God in de wereld. Daarom is zij van het begin af aan een onderdeel geweest van het plan van de goddelijke Voorzienigheid. Van alle eeuwigheid af had God bepaald, dat Zijn Zoon in Jezus Christus het vlees zou aannemen. Wij kunnen dus zeggen, dat Christus als mens was voorbestemd om Zoon van God te zijn.

De aanbidding van Christus

Van de kant van de verhouding tussen Christus en de mensen gezien, is het van belang ons te herinneren, zowel dat Hij mens, als dat Hij God is. Omdat Hij mens is kunnen alle mensen door Zijn voorbeeld worden opgewekt, aangetrokken door Zijn menselijkheid en veredeld door een vertrouwelijke omgang met Hem in gebed en genade. Maar omdat Hij God is, zijn alle mensen Hem verering verschuldigd. Verering betekent, zoals we hebben gezien, aan de voortreffelijkheid van iemand hulde betuigen. Wanneer het een eerbetuiging is aan de volmaaktheid van God als het hoogste Wezen, de Schepper van de wereld, dan is die verering 'latria'. Wanneer het een mindere hulde is aan een mindere voor-

treffelijkheid dan is het ‘dulia’. Omdat Christus God is, moeten we Hem de verering van de latria brengen. Wij moeten Hem erkennen als het hoogste Wezen en de Schepper van de wereld. Omdat er in Christus slechts één Persoon is, moeten wij deze verering ook betuigen aan Christus in Zijn menselijke natuur, of in de beelden die de mensen van Hem maken om die bij de godsdienstige daden te gebruiken. Wij brengen die eerbewijzen van latria natuurlijk niet aan de menselijke natuur van Christus of aan de beelden van Christus inzover zij schepsels zijn. Wij brengen deze eer aan Christus in of door Zijn menselijke natuur of de beelden die Hem aan ons voorstellen. Wij zouden het nog op een andere manier kunnen uitdrukken door te zeggen, dat wij een absolute verering brengen aan de Persoon van Christus, maar een relatieve verering aan Zijn menselijke natuur en aan beelden van Christus.

Christus: de Middelaar

Wanneer de mensen Christus aanbidden, aanbidden zij werkelijk God. Christus is de Emmanuel, dit betekent God met ons. In Christus kunnen we om zo te zeggen het aangezicht van God zien. Het is Zijn menselijk aangezicht, zeker. Maar zelfs deze aanschouwing is een voorsmaak van de gelukzalige aanschouwing van God, die de erfenis is van al degenen die ledematen zijn van het Lichaam van Christus, de Kerk. Het is hun erfenis, omdat Christus de volmaakte Middelaar is tussen God en de mensen. Hij

staat tussen God en de mensen – Hij bemiddelt tussen hen – omdat Hij de gaven van God aan de mensen brengt en de mensen voert tot God. Als mens is Hij de volmaakte Middelaar, omdat Hij een plaats inneemt midden tussen God en de mensen. Als mens is Hij geen God en zo staat Hij onder God. Maar als een mens, die de volheid van genade, kennis en macht bezit, staat Hij boven de mensen. Zo neemt Hij een volmaakte plaats in om tussen God en de mensen te bemiddelen. En dit is het wat Christus onafgebroken doet voor de mensen in en door Zijn Lichaam, de Kerk.

De Menswording is het antwoord van God op de ellende van de mensen zonder God. God buigt zich neer naar de mensen om hen op te heffen tot zichzelf. ‘En Ik; wanneer Ik van de aarde omhoog ben geheven, dan zal Ik alles tot Mij trekken.’ De mens behoeft slechts Christus als zijn Middelaar aan te nemen. Zelfs Christus zal geen mens tegen zijn wil zalig maken. Omdat de mens trots is, heeft God zich naar hem neergebogen. Omdat de mens ongehoorzaam is, heeft God hem het voorbeeld van de volmaakte gehoorzaamheid van Christus gegeven. Daar de mens onwetend is en zich vaak vergist, heeft God hem Christus geschonken, de volmaakte Leraar. Kon de liefde van God nog meer voor de mens doen? ‘Hierdoor heeft Gods liefde zich aan ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat we door Hem zouden leven.’

... einde ...

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Heil van de zieken, bid voor ons.

Heeft tot nog toe de litanie in haar aanroepingen een krans om het hoofd van de Moedermaagd gevlochten, welke uit de mooiste lofspraken en zinnebeeldige eretitels was samengesteld, thans roept zij de kinderen van Maria op om in de vier volgende aanroepingen, bloemen van dankbaarheid aan haar voeten neer te leggen en Maria's goedheid tegenover het behoeftige mensdom te roemen.

De eerste aanroeping die onze erkenning vertolkt, luidt "heil van de zieken". De vertaling van het Latijnse *Salus infirmorum* wordt juist door het Nederlandse *heil van de zieken* dan door het Franse *santé des infirmes* weergegeven. Heil immers betekent redding, zaligheid, terwijl de Franse vertaling de zin van het Latijnse woord beperkt. Welke katholiek overigens is er niet van overtuigd dat Maria aan de zieken heel wat weldaden van een hogere orde bezorgt dan slechts de genezing van het lichaam?

Ziekten en kwalen zijn de treurige erfenis ons door het eerste mensenpaar

nagelaten. Hoe roerend tekent de wijze man ons aardse leven van weedom, wanneer hij er ons aan herinnert dat wij schreiende ter wereld komen! *Primam vocem similem omnibus emisit plorans.* (*Sap.* 7, 5) De eerste kreet die het kind bij zijn geboorte slaakt, is een smartkreet, en het laatste dat van de lippen komt, is de doodsreutel. Het leven is waarlijk een zucht, tussen twee tranen. De smarten zijn even onafscheidelijk van de mens als zijn eigen schaduw.

Welk een heerlijke beschikking van Gods Voorzienigheid is het dan niet, dat wij in onze ziekten tot Maria mogen opzien en haar aanroepen als het heil van de zieken! Maria staat ons werkelijk bij, omdat zij, in het uur van de beproeving, gezondheid schenkt zo het ons zalig is. Zij leert ons ook het lijden te heiligen en voor de eeuwigheid verdienstelijk te maken, en zal, volgens Gods raadsbesluiten, de dood ons uit dit tranendal wenken, dan staat Maria ons in die laatste benauwende ogenblikken bij.

Dat Maria medelijden heeft met het ongelukkige mensdom en zich geneigd voelt ons te helpen of ten minste te troosten, wie zou het kunnen betwijfelen? Wat toch is het medelijden anders dan die sympathieke uiting van een hart, dat begaan is met de elende van de naaste – het moge dan lichamelijke of geestelijke ellende zijn – en gedreven wordt te helpen? En het hart van Maria, de spiegel van rechtvaardigheid, de Koningin van alle heiligen, zou niet van naastenliefde hebben geklopt, die toch het karakteristieke kenteken is van Jezus' leerlingen?

Wanneer dan ook Maria in het Evangelie optreedt, is het altijd om haar evenmensen wel te doen. Hoe kan het ook anders? Is Maria niet in alles het evenbeeld van haar goddelijke Zoon? En wat getuigt het Evangelie van de aanbeddelijke Verlosser? "Hij ging rond door geheel Galilea, en Hij genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk." (Mt 4, 23) Bovendien, wanneer Christus aan Zijn apostelen de macht schonk, zoals uit het

Evangelie blijkt, om zieken te genezen, zou Hij dan die wondermacht hebben geweigerd aan Zijn Moeder?

Vergeten wij ook niet, dat deze aanroeping eerder in de litanie is ingelast door de dankbaarheid van de begunstigde Mariavereerders dan als gevolg van beschouwingen van de geleerden over Maria's macht en voorrechten. Daarom heeft de godsvrucht van de gelovigen ontelbare kapellen en heiligdommen ter ere van Maria uit de grond doen verrijzen. Het eenvoudig kapelletje boven de huisdeur of aan de hoek van een straat in de stad, of het O. L. Vrouwbeeld aan de boomstam op het land, het stille kapelletje waar de Mariavereerders zo graag in de eenzaamheid gaan bidden, alle hebben hun geschiedenis, zowel als de wereldvermaarde heiligdommen; en hoe dikwijls hebben zij hun oor-

sprong niet te danken aan een bijzondere gunst, vooral een genezing die verkregen werd door het Heil van de zieken! En wanneer men te Lourdes, te Halle, te Oostakker, Scherpenheuvel, Roermond, Handel en andere vermaarde heiligdommen van Maria, die ontelbare krukken en ex-voto's ziet, wie zou er nog kunnen aan twifelen of onze hemelse Moeder aan zieken de gezondheid heeft terug geschonken?

Is het ook niet waar dat vele stads- of gemeentearchieven getuigen, dat de stad of het dorp eens door een besmettelijke ziekte bedreigd of geteisterd, door Maria's medelijdende tussenkomst voor die gesel gespaard of bevrijd bleef?

Maar niet altijd ligt het in Gods plannen de genezing te schenken aan hen die om verlossing van hun kwaal bidden, omdat anders hogere belangen van ziel en eeuwigheid zouden kunnen belemmerd of verijdeld worden. In die omstandigheden treedt het Heil van de zieken als de troostende Moeder op en bezorgt de arme lijder overvloedige hulp van de hemel om de beproeving met grote overgeving aan Gods H. Wil te dragen.

Hoe waar is het woord, dat Thomas a Kempis in zijn gulden boekje "De Navolging van Christus" heeft neergeschreven: *pauci in infirmitate meliorantur*, wat is het getal zieken klein die door hun kwaal toenemen in deugd. De heilige Lidwina's zijn en blijven zeldzaam. Vraag het slechts de priesters die uit hun rijke onderzanding kunnen putten!

Hoeveel christenen die in hun gezonde dagen voorbeelden van deugd en godsvrucht schenen, verslappen zodra de ziekte hen overvalt, en worden zelfs onverschillig voor het hemelse. Er zijn er ook die hun hart openstellen voor ontevredenheid, zodra de ziekte hen overvalt of als zij een langdurig karakter draagt. Dan is de lust tot bidden over, en van het beoefenen van de deugden is er geen sprake meer. Waarlijk, weinigen worden door de ziekte beter.

Het ware nochtans verkeerd te denken dat alle zieken een crisis in de godsdienstige praktijk ondervinden. Velen worden door de beproeving gelouterd en geheiligd. De H. Lidwina staat niet alleen in de geschiedenis van de H. Kerk.

Wie maar enigermate met zieken omgaat, heeft ook onder hen heldhaftige zielen aangetroffen die in hun beproeving een ongelooflijke blijmoedigheid bewaren, een lijdensmoed openbaren die van iedereen bewondering afdwingt, en niettegenstaande de akeligste toestanden, die de ziekte in hun huisgezin deed tot stand komen, met een onwankelbaar vertrouwen de toekomst tegemoet zien. Men vraagt zich af hoe het mogelijk is hoe sommige mensen die een moeilijk en lastig karakter hebben, tijdens de ziekte zodanig verzachten dat zij voorbeelden worden van verdraagzaamheid, geduld en zachtmoedigheid; in de meeste gevallen heeft de Moeder van de Heer genadevol ingegrepen. Nader slechts het ziekbed, wat ziet u daar? Bijna altijd een afbeelding van O. L. Vrouw van Lourdes, of van O. L. Vrouw van altijddurende Bijstand, en als u het oor

ten slotte krijgen alle mensen de laatste ziekte die de scheiding tussen ziel en lichaam zal veroorzaken. Wat moet het een indrukwekkend ogenblik zijn, als wij de poorten van de eeuwigheid voor onze ogen zien rijzen! Die laatste strijd met de duivel, die ons als zijn prooi wil bemachtigen en naar de hel slepen; de angst om in het gezicht van de eeuwige haven nog schipbreuk te lijden; die akelige doortocht van de dood!

O welk een troost voor ons, dat wij in die beslissende uren vertrouwd tot Maria mogen opzien, zeker als wij zijn van haar moederlijke bescherming! Of voelt een moeder zich niet gedrongen haar kind, dat in nood verkeert, te hulp te snellen en met haar tederste zorgen te omringen? Hoe moet dan haar toewijding niet tot het heldhaftige groeien, wanneer de nood van haar kind een doodsnoed wordt? Vergeten wij ook niet, dat Maria op

wilt neigen naar de zwakke stem van de zieke, dan zal hij, met de ogen op het dierbare Mariabeeld gericht, zeggen: “Daar is mijn sterkte!” Heil van de zieken, bid voor ons.

Maar nooit méér is Maria het Heil van de zieken dan in het bange sterfensuur. Niet alle zieken kunnen genezen; wij zijn niet voor deze aarde bestemd en het vonnis van de dood is met onverbiddelijke gestrengheid over alle kinderen van Adam uitgesproken. Zeker, nu en dan genezen van een kwaal enige personen die door de wetenschap reeds opgegeven waren; doch, al zijn de wonderen talrijk, toch blijven zij uitzonderingen en

Calvarië aan het pijnlijkste sterfbed heeft gestaan dat de menselijke verbeelding kan voorstellen. Zij weet dus wat sterven is en zij heeft het tederste medelijden met allen die in stervensnood verkeren. Bovendien, wat is het vurigste verlangen van haar die met haar goddelijk Kind, tegen de prijs van onbegrijpelijke offers, de wereld heeft verlost? Geen ander dan de vruchten van de Verlossing te mogen oogsten! Maar is het ogenblik van het sterven niet de tijd, waarop die vruchten moeten verzameld worden? Hoe zou dan Maria in dat uiterste uur de zielen aan eigen krachten kunnen overlaten?

Anderzijds, het gaat hier wederom om een feit van ondervinding, en

de priesters die als zielzorgers aan zo menig sterfbed hebben gestaan, kunnen dienaangaande zulke troostvolle getuigenissen afleggen. Maar wat spreek ik slechts van priesters, hoeveel gelovigen kunnen niet bevestigen dat hun naasten of vrienden door Maria in het bange stervensuur op tastbare wijze werden geholpen!

Hoeveel brave zielen die op hun sterfbed door een verschijning van Maria begunstigd werden! Hoeveel angstvallige zielen die geheel hun leven lang hadden gesidderd en gebeefd bij de gedachte aan de geheimzinnige en akelige overgang van de dood, en op de drempel van de eeuwigheid door Maria versterkt, niet alleen hun overdreven angsten voelen verdwij-

nen, maar zelfs glimlachend de dood tegemoet zien en zachtjes in de Heer ontslapen! Hoeveel ook die om hun zondig leven als verwerpingen de eeuwigheid moesten ingaan en in hert laatste uur hun bekering aan Maria's medelijdende tussenkomst hebben te danken! Eenieder vraagt zich soms af hoe zulk een onverhoopte bekering verkregen werd, en wanneer men de omstandigheden nagaat, dan verneemt men de aandoenlijkste verhalen. De priester, hoe vaak ook verschenen, moest helaas telkens onverrichterzake heengaan. Het bidden en smeken van vrouw en kinderen, van familieleden en vrienden bleef vruchteloos. Wat gedaan om die ongelukkige ziel te redden? Men nam zijn toevlucht tot Maria, men smeekte haar zich over die ongelukkige te ontfermen, men legde een medaille of een prentje van O. L. Vrouw onder het hoofdkussen van de stervende en men bad vurig, o zo vurig! Het vertrouwen op het Heil van de zieken was niet tevergeefs, en ontelbaar zijn de stervenden die in zulke omstandigheden om een priester vroegen en zich met God verzoenden op de drempel van de eeuwigheid.

Vraagt men aan sommige stervenden, waaraan zij hun bekering hebben te danken, dan weten zij in het begin soms niet te antwoorden, maar zeer dikwijls kan men vaststellen dat de een of andere kleine devotie ter ere van O. L. Vrouw beoefend, bijv. het dagelijks bidden van de drie Weesgrooten, als het ware op de schoot

van een godvrezende moeder geleerd, of op de dag van de Eerste H. Communie als een belofte van liefde aan Maria aangeboden, hun de grootste van alle genaden heeft bezorgd. Die ogenschijnlijk onbeduidende devotie ter ere van de Moeder Gods is de redplank geweest bij de schipbreuk van een stormig leven.

Gebed: O goede Moeder Maria, wij zijn zo zwak, en onze krachten begeven zo gemakkelijk; de kleinste oorzaak, een beetje ziek zijn, een onaangenaamheid in de dagelijkse omgang met de mensen is soms voldoende om ons nalatig te maken in onze godsdienstige oefeningen, om zelfs uw moederhand los te laten. Duld niet, o goede Moeder, dat wij ons door de beproeving of de ziekte laten te neer slaan. Schenk ons de nodige zielensterkte om ons in alle kwellingen van het leven gelaten naar Gods heilige Wil te schikken en de beproevingen zelfs te benutten om ons inniger met de goede God te verenigen. Maar vooral in het uur van onze dood, o Moeder, omring ons dan met uw liefdevolle zorgen, opdat ons stervensuur werkelijk het uur zou zijn van onze geboorte tot een beter en onsterfelijk leven. Amen.

Oefening: Ter ere van Maria werken van barmhartigheid verrichten, zoals aalmoezen schenken, zieken bezoeken en bijstaan, om ook Maria's bijstand in het stervensuur zeker te ondervinden.

... *wordt vervolgd* ...

De zoektocht naar een herberg

en de betekenis ervan voor ons vandaag

Ben je bang of bezorgd over wat er in onze samenleving en in de Kerk gebeurt? Ook Maria en Jozef hadden grote zorgen.

Hieronder volgt een tekst (zie bron onderaan) die Maria en Jozef presenteert als een voorbeeld van onwankelbaar vertrouwen in God.

Laten we proberen hen hierin na te volgen: laten we doen wat we kunnen en de rest moeten we overlaten aan de goddelijke Voorzienigheid.

Terwijl de grote mysteries van onze redding in de eenzaamheid van Nazareth werden voorbereid, had de almachtige Voorzienigheid van God het lot van de wereld bepaald, zoals voorzegt in de boeken van de profeten.

De weken van Daniëls jaren waren vervuld, de scepter was Judea genomen. De Romeinen hadden Herodes tot koning gemaakt, en Judea verslagen in Syrië. Voor het eerst sinds lange tijd werd de Oorlogstempel in Rome weer gesloten als teken dat de wereld in vrede was.

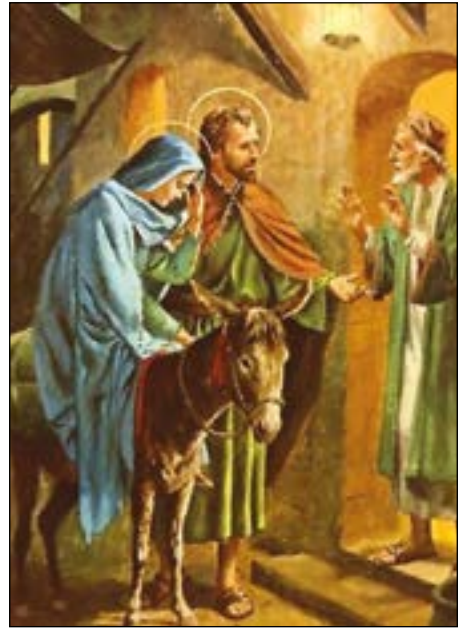
De grote Vrededorst zou nu de mensheid binnentreden, degene op wie de

volkeren wachtten, zou verschijnen. Maar er was voorspeld dat de Messias zou worden geboren in Bethlehem, de geboorteplaats van David.

Toen de tijd van vervulling naderde, rees de vraag in het hart van de heilige Moeder, die deze profetie kende: "Hoe zal dit gebeuren?" Woonden ze niet in Nazareth? Maar zelfs nu gaf ze zich vol vertrouwen over aan de leiding van de oneindige almacht van God, wiens wijsheid in de toepassing van zijn plannen nooit fout gaat. Hij, die de harten van koningen leidt als waterstromen, maakte gebruik van de wereld dominante Romeinse keizer om Zijn bedoelingen te realiseren.

“In die dagen,” vertelt het Evangelie, “gaf Keizer Augustus het bevel om de hele wereld te beschrijven. Iedereen ging naar zijn stad om zich te laten opschrijven. Jozef van Galilea ging ook op van de stad Nazareth naar Judea naar de stad van David, die Bethlehem wordt genoemd, omdat hij uit het huis en geslacht van David was, opdat hij zou worden opgetekend met Maria, zijn vrouw, die in gezegende omstandigheden was”. – Hoe oneindig wijs zijn de wegen van de Heer! – Door dit bevel werd de afstamming van de Heiland uit de koninklijke lijn van David voor de hele wereld gecertificeerd en werd de Heiland als een echte mens beschouwd toen hij de wereld binnenkwam. De hele mensheid werd bij Zijn aankomst geteld om als het ware de menigte weer te geven aan wiens hoofd de Verlosser kwam, wiens zonden hij zou dragen en wiens redding hij zou worden.

De reis in de barre wintertijd die Maria en Jozef geduldig en toegewijd hebben gedaan, was drie dagen lang en genoeg zwaar. Wonderbaarlijke overwegingen kwamen in hun ziel op naarmate ze dichterbij de stad van David kwamen. Ze trokken moeizaam door de velden, waar ooit de vrome Ruth had rondgezworven, een van de voorouders van de Messias. Hier had David zijn kudde geweid, van hieruit werd hij geroepen om legeroverste te zijn, om koning te zijn. Nu verscheen

ze, zijn dochter, de tak van de stam van Jesse met haar Hemelbloesem, maar arm en onbekend. Als vreemde klopt ze in haar thuisland op de deur en “er was geen plaats voor haar in de herberg”. God, die de geest van Keizer Augustus ertoe bracht hen op dit uur naar Bethlehem te leiden, Hij laat ook geen hart in de hele stad bewogen zijn om hen te ontvangen. Uitgeput en moedwalen Jozef en Maria door de straten tot het donker wordt. Een aangrijpend beeld van armoede, vernedering, maar ook een volmaakte toewijding aan Gods wil, die zich nooit vergist in Zijn liefde, die nooit ontmoedigd raakt in onvoorwaardelijk vertrouwen.

Bron: Tekst door Victor Kolb SJ (1856-1928) uit het boek “Das Leben Mariae”, Verlag Salvator Mundi

Ton Thomasse

Misdienen, een groot voorrecht

Een getuigenis van Justin Grazell

Justin Grazell (39) is sinds 2017 ceremoniaris in de St. Willibrordkerk te Utrecht. In het dagelijkse leven werkt hij als verpleegkundige. Derde-Ordelid FSSPX en M.I.-ridder Anne Louis Cammenga sprak met hem en Pater Matthias De Clercq op zondag 31 oktober 2021, het Hoogfeest van Christus Koning.

Pater Matthias De Clercq: “In de Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX) wordt het katholieke geloof doorgegeven, zoals dit door Jezus Christus zélf aan ons is overgeleverd. De FSSPX is dus traditioneel in de zin dat het geloof, zoals het al eeuwen heeft bestaan en aan ons is overgeleverd binnen de FSSPX, in de praktijk wordt gebracht. Dat is ook de betekenis van het woord traditioneel. Hier is natuurlijk voor nodig dat onverkort vastgehouden wordt aan de geloofsleer, zoals die nu al meer dan 20 eeuwen door de H. Moederkerk wordt verkondigd”.

Justin begint: “Ik heb een seculiere opvoeding gehad. Ik heb zelf gekozen voor het katholiek geloof. Nadat ik in 2012 iemand was tegengekomen die katholieke theologie had gestudeerd, was ik mij voor het eerst in mijn leven gaan interesseren voor het katholiek geloof. Ik heb me vervolgens in 2013 aangemeld voor het catechumenaat van de binnenstadsparchie van Utrecht. In 2014 heb ik toen van Kardinaal Eijk de Sacramenten van het H. Doopsel, de Eerste H. Communie en het H. Vormsel ontvangen. Al in 2016 heb

ik de overstap gemaakt naar de FSSPX. Ik sprak iemand, die de FSSPX bezocht, op de Faculteit Katholieke Theologie in Utrecht tijdens een open dag, waarbij de dialoog tussen de diverse godsdiensten centraal stond (o.a. in het licht van de documenten van het Tweede Vaticaanse Concilie *Nostra Aetate en Unitatis Redintegratio*). Die persoon sprak met zoveel enthousiasme over de FSSPX, dat ik zélf

de H. Mis bij de FSSPX ook eens wilde gaan bijwonen. Gelijk al tijdens de eerste H. Mis, waaraan ik deelnam, wist ik voor mijzelf dat de traditionele liturgie de liturgie is, volgens welke ik in het vervolg aan het H. Misoffer wilde participeren. Ik kwam er achter dat de traditionele liturgie een authentieke expressie van het katholieke geloof is in tegenstelling tot de *Novus Ordo Missae* (de nieuwe liturgie) die voornamelijk een aanpassing is van deze traditionele liturgie aan het modernistische denken en dus o.a. gebaseerd is op het principe van de dialoog tussen de verschillende godsdiensten (de valse oecumene). Daarom ben ik vanaf dat moment alleen nog maar naar de H. Mis volgens de traditionele liturgie gegaan. Ik ben ook nog wel eens een aantal keer naar andere plekken gegaan, waar de traditionele liturgie ook ten uitvoer werd gebracht, maar mijn hart is altijd blijven liggen bij de FSSPX, omdat haar priesters compromisloos het katholieke geloof en de traditionele liturgie verdedigen ten overstaan van het post-conciliaire magisterium (leergezag van de paus) en voornamelijk dus m.b.t. respectievelijk het Tweede Vaticaanse Concilie en de *Novus Ordo Missae*".

Justin vervolgt: "Al spoedig nadat ik mijn overstap had gemaakt naar de FSSPX, nam ze in 2017 de St. Willibrordkerk over, en omdat die kerk heel dicht bij mijn woonplaats ligt, ben ik eigenlijk vanaf dat moment bijna alleen nog maar naar de St. Willibrordkerk gegaan om de H. Mis bij te wonen. Ik besloot vrij snel daarna om misdienaar te worden en binnen korte tijd mocht ik al de functie van ceremoniarius vervullen. Een ceremoniarius assisteert de priester tijdens de H. Mis en stuurt de an-

dere misdienaars aan. Zo laat ik bijvoorbeeld door in mijn handen te klappen de misdienaars weten, wanneer zij tijdens de H. Mis een kniebuiging dienen te maken of dienen te knielen en vervolgens weer op te staan. Ik maak, naast dat ik dus ceremoniarius ben, de roosters voor de misdienaars. Verder ben ik ook koster en leid ik indien nodig misdienaars op voor een bepaalde rol in de liturgie. Tot slot assisteer ik de pater ook in bredere zin bij de voorbereidingen op de liturgie bijv. in de Goede Week of met Sacramentsdag".

Justin legt uit: "In de gezongen H. Mis heb je vier verschillende rollen in de liturgie: een Ceremoniarius, een Wieroker, een eerste en een tweede Acoliet. Ik moest eerst enige tijd ervaring opdoen met het dienen in de H. Mis, waardoor ik in het begin vooral technisch inhoudelijk bezig was met de liturgie en het leren van de verschillende rollen, maar zodra je deze onder de knie hebt, kan men zich vervolgens tijdens de H. Mis innerlijk weer volledig richten op de voltrekking van het H. Misoffer, en tegelijkertijd mijn rol in de liturgie naar behoren uitvoeren.

Justin roept vervolgens op: "Ik kan alle mannen van ganser harte aanraden om te

gaan dienen in de H. Mis. Het is dé ideale manier om je kennis van het geloof te vergroten. Je bent als misdienaar onderdeel van het ritueel en je beleeft de liturgie daardoor op een nog intensere manier. Het ondersteunen van de priester in het uitvoeren van het rituele handelingen is absoluut een hele eer. Het is zeker telkens weer zeer indrukwekkend en het stemt je innerlijk tot diepgevoelde dankbaarheid. Je komt uiteindelijk tot een diepere overweging van het geloofsmysterie”.

Justin vervolgt: “In de traditionele liturgie vind je verticaliteit, sacraliteit, hiërarchie, ordening, precisie en nog zo veel meer. In de traditionele liturgie is in ieder geval alles op God gericht. Uiteindelijk probeer je bij het dienen tijdens de H. Mis de liturgie zo waardig mogelijk uit te voeren, in eerste instantie zuiver en alleen voor God zélf natuurlijk, maar verder zodat je op die manier ook een getuigenis neer kan zetten en een bijdrage kan leveren aan het dichterbij God brengen van mensen. Als misdienaar dien je feitelijk zo op te gaan in de liturgie, dat de focus volledig op God komt te liggen. Dat is definitie van een goed uitgevoerde liturgie.”

Justin tot slot: “Het dienen in de liturgie heeft verder nog een aantal praktische voordelen. Het is heel goed voor je houding en voor je gevoel voor detail. Je leert handelingen met uiterste aandacht te verrichten. Je oefent dus feitelijk je motoriek en daar heb je in het dagelijkse leven ook veel profijt van. Verder kweek je in jezelf een gevoel van respect en eerbied. Het dienen in de H. Mis is dus ook een leerschool van de deugd”.

Pater Matthias De Clercq: “Ik wil graag alle mannen in de FSSPX aansporen om misdienaar te worden. In de eerste plaats is het de plicht van alle katholieke mannen zich in woord en daad in te zetten om het katholieke geloof uit te dragen. Het is ook een eer om als katholiek Onze Heer Jezus Christus als misdienaar bij het altaar te dienen. Maar in de tweede plaats zal het mannen helpen om nauwer in contact met God te komen en daardoor hun geloofsleven te versterken en te verdiepen. Door onze menselijke zonden hebben wij God vele malen beledigd. Door het dienen in de H. Mis kunnen de mannen op die manier helpen God in woord en daad weer volledig eerherstel te brengen, en wat is er tot slot mooier voor mannen om via het vervullen van diverse misdienaarfuncties daadwerkelijk bij te kunnen dragen aan vermeerdering van Gods eer en glorie op deze aarde.”

Maarten Bos, freelance journalist van o.a. De Nieuwsbode van Zeist

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Februari

Voor onze ouders en onze gezinnen!

Eén van de meest gezegende gezinnen ter wereld

Beste Kruisvaarders,

Wat is het grootste sacrament?

Een aantal jaren geleden was ik leraar in Duitsland. Op een dag geef ik daar les godsdienst aan dertienjarigen. Ik stel hun de vraag: “Wat is het grootste sacrament?” Een heel enthousiaste leerling veert recht van zijn stoel met opgestoken hand. Hij mag van mij antwoorden. En wat antwoordt die jongen? “Het huwelijk!!” Ik moest wel even lachen! Het juiste antwoord zou geweest zijn: “De H. Communie”. Maar wáár: het huwelijk is een groot sacrament (*Efesiërs 5*). Gezinnen zijn de bouwstenen van de Kerk, van een dorp, een stad, een land. Slechte gezinnen? Later rottige volwassenen. Goede gezinnen? Later leuke mensen. Om in de hemel te komen!

Georg-je denkt dat hij mama moet opvoeden. Papa denkt het niet!

Vierjarig Georg-je kom ik tegen bij zijn jonge ouders thuis, bij Florian en Veronika. We zitten met zijn allen rond de tafel. De kleine zit bij mama

op schoot en krijgt van haar gesneden blokjes boterham. Klein genoeg om in zijn mondje te passen. Plots slaat de kabouter hard op mama's hand en roept kwaad: “Ik heb genoeg!!” Dat duurt niet lang! Papa Florian brult: “Weg! Je kamer in!” De kleine huilt zich daar uit. Na een vijftal minuten steekt hij zijn blonde krulletjes voorbij de deur: “Mag ik terug?” Papa: “Neen!” Weer huilend terug. Weer vijf minuten later: “Mag ik nú terug?” Papa: “Als je eerst ‘het spijt me’ zegt aan mama en de plek kust, waarop je haar hebt geslagen!” Georg-je komt vol spijt: “Sorry, mama ...” En kust de plek. Alles weer goed! Dáár gerepareerd, waar het fout liep. Goede ouders!

Georg-je's buikje doet pijn. Zogezegd!

Georgje is nu vijf jaar en wandelt met papa en mij mee door het woud. Maar de twee “groten” praten lang en graag met elkaar. Georg-je kan niet meepraten en vindt dat op de duur niet zo leuk. Met klagerig stemmetje en meelijwekkende oogjes gaat hij naar papa: “Papa, ik krijg buikpijn!” Natuurlijk doet de kabouter dat, opdat papa snel naar huis zou lopen! Maar papa Florian is slimmer. Hij antwoordt: “O buikpijn ... Dat is jammer! Dan zal je straks al het lekkere eten wat mama aan het klaarmaken is, niet kunnen eten!” De kleine wrijft zich over het buikje: “O ... Het gaat al over!”

Georg-je begaat een “moord”! Kan hij nog naar de hemel?

Nog een laatste Georgje-avontuur. Weer aan tafel. Ineens komt er een spin over de arm van de kleine man gelopen en Georg verstart van de schrik! De spin stopt op het blote armpje. Vóór ze kan bijten, mept kleine Georg het beest dood! Maar dan gaat hij zich zorgen maken: het Eerste Gebod zegt toch: “Gij zult niet doden!” Zwaar bezorgd

vraagt hij aan papa Florian: “Kan ik nu nog in de Hemel komen?” Vader lacht en stelt gerust: “Je mag dieren niet pijn doen en mensen nog minder. Maar mensen mogen gevaarlijke dieren doden”. Oef! Dus kan Georg-je toch nog zijn zieltje redden! Dan draait papa Florian zich naar mij toe: “Wat mooi dat ons zoontje ernstig nadenkt over ons doel in het eeuwig leven! Als de volwassenen dat ook maar zouden doen!”

Geliefden naar elkaar gebracht op heel bijzondere plek.

Maar ... laat ons even teruggaan naar het begin van het gezinnetje. Naar Florian en Veronika vóór ze trouwden en kinderen kregen. Waar kunnen een flinke jongeman en een edele jongedame elkaar leren kennen? Schrik niet: in het priesterseminarie! Nee, nee ... geen weggelokte of weggelopen priester-kandidaat! Maar gewoon bij een bezoek aan hun broers, die op 2 februari 1997 ingekleed worden. Die broers krijgen dus voor het eerste een zwarte toog, de latere priesterkleding. Na afloop wordt gegeten en muziek gespeeld. De vierentwintigjarige muziklerares Veronika uit Northeim in Noord-Duitsland speelt mee. En ook de achttienjarige student oude talen, Florian, uit Bamberg in Zuid-Duitsland. Een goed cellist (hij speelt op een cello, een soort reuzen-viool)!

Maar het meisje ziet niet alleen de seminaristen (= priesterstudenten) en de muziek. Haar valt die jonge cellist op. Ze denkt: “Die jongen heeft een tandbeugel. Piepjong, maar dat gaat weg. Zou die jongen later wat voor mij

kunnen zijn?” Zonder dat zij het weet, valt Veronika ook bij de jonge Florian op. Hij denkt over haar: “Wat een mooie blonde engel! Maar ik ben nog “kind”, zij is al volop in het beroep. Dat zou voor mij te hoog gegrepen zijn ...” Die dag spreken ze ... geen woord met elkaar!

Voorzichtig dichterbij komen. Wie niet waagt, die niet wint!

Vijf jaar later zien ze elkaar terug bij een “zomeracademie” van een beroemd professor in de school van Schönenberg. Veronika raakt bevriend met de zus van Florian. Op de duur komt ze ook met hem zelf in gesprek. Hij is rijper (= verstandiger en handiger) geworden, heeft goede humor en “ze zitten op dezelfde golfengte” (= denken gelijk over vele dingen).

Wanneer Veronika de zus bezoekt of per telefoon spreekt, neemt ze ook tijd voor Florian. Tot haar verrassing duren de gesprekken makkelijk een uur! En allebei voelen ze zich zalig!

Florian nodigt Veronika ook eens uit. Een daguitstap om het mooiste van de deelstaat Beieren te tonen. Veronika: “Niemand buiten hem neemt zó de tijd voor mij! Hij toont mij prachtige din-

gen! Heerlijke gesprekken! Maar ... er kómt niks!”

Wat bedoelt ze? Ze hoopt dat hij als jongeman het voorstel gaat doen met haar een verkering te beginnen, om te kijken of ze niet geschikt zijn met elkaar te trouwen. En die gast houdt haar alleen maar in spanning!

**Zoete verkeringstijd?
‘t Kan verkeren!**

Waarom doet Florian niet wat een ridderslijk jongeman hoort te doen? De eerste stap zetten. Vragen of ze niet nader kennis willen krijgen. Maar integendeel: er komt iets ergers! Florian deelt aan Veronika mee: “Ik denk dat het goed is als we even een paar maanden gewoon helemaal géén contact hebben!” Bam! Veronika blijft beleefd, maar ... huilt in de nacht! Wat hééft die jongen?? Wel, hier is de oplossing van het raadsel: hij wil het met de goede God eerlijk spelen. Al jarenlang denkt Florian er ernstig over na of hij niet, zoals zijn beide broers, geroepen is tot

een leven als priester. Dan moet je natuurlijk geen meisjes gaan kussen! Zo gezegd, zo gedaan. Maar de tweede dag na het ophouden van het contact wordt Florian ... doodziek! En kan bijna niets meer! Hij wordt zelfs in het ziekenhuis opgenomen! En daar onderzoeken ze hem. Maar vinden ... niets!

Na een paar maanden gaat Florian toch weer met Veronika praten. Ze herleven allebei! Maar nog is Florian niet zeker: hij probeert wéér van Veronika “af te kicken”. Zij ‘s nachts weer huilend in haar kussen bijten, hij weer zo ziek als een hond!

Maar nu heeft Florian een beter idee voor dit soort dingen: in plaats van naar het ziekenhuis gaat hij deze keer naar zijn priester-biechtvader om raad. En die man Gods antwoordt zeer duidelijk: “Dat iemand een offer brengt om zijn leven aan Jezus te geven, is heel normaal. Maar dan maakt de goede God hem op een andere manier gelukkig. Maar dat iemand doodziek wordt?? Dat is niet normaal! Florian, trouw toch met dat lieve meisje!”

Florian pakt de telefoon: “Beste Veronika, mag ik je naar het mooiste plekje van Beieren uitnodigen? De prachtige bergen rond Lindenhof! Ze hapt toe, want deze keer heeft ze hoop: “Hij mag mij tóch!” Op de prachtberg

draait Florian zich naar Veronika om: “Zou je het zien zitten mijn verloofde te worden?” En óf ze dat ziet zitten! Snel verloofd! Intussen leren ze elkaars ouders goed kennen en liefhebben. De ouders van de één en de ander worden ook zelf de beste vrienden! Nooit problemen met “boze schoonmoeder – giftige schoondochter”! Zo goed als het tussen de jonge geliefden en de ouders gaat, zo gaat het tot vandaag nergens! Een wereldrecord!

Bruiloft! Maar er komt iets groters en mooiers ...

Een prachtige bruiloft, maar geen herseuloos plezier! En ook al snel het eerste kindje: hun onvergetelijk zoontje Georg (in het Nederlands: “Joris”). Florian: “Dat was de grootste ingreep in mijn leven! Veel indrukwekkender nog dan de bruiloft! Ik beseftte: Mijn lot is nu eeuwig verbonden met dit wichtje! Vreeswekkend en geweldig mooi tegelijk! Mijn leven is niet meer hetzelfde: wanneer ik ga autorijden of bergbeklimmen doe ik dat anders: ik moet zorgen dat ik levend terugkom! Dat ben ik aan mijn zoontje verplicht!” Jonge mama Veronika maakt bijna hetzelfde mee: “Ook ik voelde die dubbele verantwoordelijkheid: ik moet dat ventje niet alleen gezond laten opgroeien, maar vormen voor de Hemel! Er is een soort ‘mantel’ over mij gegooid, een nieuw gevoel. Bijna te groot voor mij!”

Nu even heel veel zegen gaan halen!

De huwelijkszegen is hun niet genoeg. Florian en Veronika willen niet een beetje, maar heel véél zegen over hun huwelijk en gezinnetje. Ze grijpen alles wat Jezus door Zijn Kerk aanbiedt: Troonverheffing (Intronisatie) van Jezus’ Heilig-Hart, toewijding aan Moeder Maria en Vader Jozef. En wat krijgen ze? Zegen én kruis!

Kruis één: weekeinde-huwelijk.

Florian moet de eerste jaren ver weg gaan werken en komt pas voor het weekeinde naar huis. Elke vrijdagavond grote vreugde: het gemis, de wonde van het afscheid begint te genezen! Elke zondagavond een gruwel: de wonde in de ziel wordt weer opengereten! Een paar jaar later krijgt Florian de kans om veel geld te verdienen aan de universiteit. Daarvoor moet hij wéér een weekend-huwelijk gaan leiden. En wat doet hij? Hij zegt moedig: “Nee!” Liever minder geld, maar niet meer weggerukt worden van geliefde echtgenote en kinderen!”

Kruis twee: geldzorgen ...

Hoera thuis! Maar minder verdienen en dan alsmaar meer kosten ... Kan je dan nog lachen. Soms. Maar moeilijk! Florian: “Geldzorgen zijn een verschrikkelijk lijden! Ze zijn als een donkere, lelijke stofwolk, die alles bedekt en je uit de slaap houdt!” Wat doen? Bidden natuurlijk. Maar even natuurlijk: oplossingen zoeken. Meer gaan verdienen zonder ver van huis te moeten. Lukt

het? Gelukkig wel! Maar uit die grote beproeving wil Florian allen die willen huwen een raad meegeven: “Stap alsjeblieft stap niet in een huwelijk zolang je schulden hebt! Je krijgt zolang bijna geen geluk. En je man of vrouw ook niet.”

Kruis drie: wanneer ook ouders troost nodig hebben ...

Dochtertje Rebekka wordt gevaarlijk ziek. Ze moet antibiotica (zware medicijnen) krijgen! Rebekka ligt zwak en zuchtend op haar bedje. Met zwak stemmetje vraagt ze papa of hij haar wil troosten. Wanneer hij haar bleke lichaampje ziet, moet papa zélf een krop door zijn verdrietige keel slikken! Hij denkt: “Mijn dochtertje wil van mij troost ... Maar ik heb zélf troost nodig! Ik ben bang dat ik mijn klein engeltje zal verliezen!” Gelukkig verhoort de goede God de gebeden: Rebekka ge-

neest en mag nog op deze aarde blijven!

Later komt weer zo'n ding. Papa neemt de kinderen mee door de mooie wouden. Zij zijn gelukkig, maar de wandeling duurt wel érg lang! Waarom? De waarheid is ... dat papa verdoemd is! En de kindertjes vertrouwen helemaal op hém! Als hij hun nu gaat vertellen dat ze verloren zijn gelopen in de wildernis ... zullen ze gaan huilen! Dus zegt papa Florian maar liever niets en gaat bidden en zoeken. Oef! Een weg! Eindelijk een spoor naar huis!

Kruis vier: voorbij met kinderen! Klaar!

Wie niet ouder is en kinderen krijgt, weet niet hoe pijnlijk het is: een miskraam. Wanneer het kleine kind in mama's buik niet overleeft tot het geboren wordt. Ook dat hebben Veronika en Florian moeten verwerken. Ze mogen wel drie gezonde kinderen krijgen: Georg, Rebekka en Genofeva. En als je leuke kindertjes mag krijgen, hoop je op méér. Waarom niet vier, vijf, zes ... kinderen? Bij Veronika en Florian niet ... omdat mama's (Veronika's) lichaam op een dag ergens scheurt! Dus nooit

meer een broertje of zusje erbij voor Georg en zijn zusjes! Een steek in het hart voor de jonge ouders!

Nóg niet afgelopen: kruis vijf: de kinderen! Avond- en nachterreure!

Misschien heb je het zelf al meegeemaakt: een baby-zusje of -broertje dat niet weet dat de nacht er is om te slapen! Net wanneer je goed ingeslapen bent, gaat het “baby-alarm” af! “Weeeeee!!!” Klein tirannetje heeft honger, of dorst, of buikpijn, of een natte of volle luier ... Ja, het baby-leven is niet altijd zo makkelijk. En dat van zijn of haar ouders ook niet. De volgende morgen moeten ze vaak vroeg op. Na een gebroken nacht. Eén van mijn broers zegt: “Ik slaap als een baby: acht keer per nacht: “Euuuuuh!!” Zo ook Florian en Veronika met hun baby’s.

Gelukkig worden zo’n kleintjes ouder. Maar probleem: ze willen van alles weten en kunnen nog niet lezen. Dus neemt mama een boek en leest voor. Vier u ur op een dag. Mooi hoor! Maar het huishouden (was, afwas, poetsen, opruimen, eten maken ...) wordt

niet door de kabouterijtjes gedaan! Dat betekent: laat naar bed ...

Maar er zijn ook avonden dat het niet zo laat hoeft te worden. Dan eindelijk: meer rust, meer tijd voor het gebed van de ouders alleen ... Niet dus! Of misschien tien minuten lang. Er is er toch altijd eentje die na het naar-bed-gaan tóch weer de trap afkomt: “Ik kan niet slapen!” De kleine meid of man heeft dringend een portie troost nodig. En mama en papa leveren die. Dus: geen rust na een vermoeiende dag ...

Maar als de kinderen groter worden, pubers, zo veertien tot zeventien jaar oud ... dán zullen de avonden eindelijk rustig zijn! Mmmm ... Ten eerste blijven grotere kinderen langer op. Ten tweede verlangen ze ook méér van hun ouders. Zo bijvoorbeeld Georg (nu zonder “-je”): “Papa, kunnen we nu iets als mannen samen ondernemen? Een echte mannenfilm bijvoorbeeld?” Uit liefde tot zoonlief haalt papa om half tien nog een goede film te voorschijn. Zoonlief geniet. Maar hij gaat (jammer genoeg?) ook nog veel nadenken bij wat hij ziet. En dus heeft hij na de film vragen voor papa: “Waarom deed de gast dat? Was dat wel juist? Hoe zou u het hebben opgelost?” Enzovoort. Wanneer papa alle vragen heeft beantwoord, gaat blijee zoonlief eindelijk tevreden slapen. Trots op zo’n goede papa! En papa? Die mag om half twee ‘s nachts zijn vermoeide leden eindelijk naar het bed slepen waarnaar hij allang zo verlangt. En om zes uur gaat de wekker!

Gelukkig springen oma en opa soms in!

Papa Florian noemt de bekende Latijnse spreuk: “Requies aeternam”

(“Gij zult in eeuwigheid rusten”). Hij zegt: “Die moet uitgevonden zijn door de vader van een gezin! In de hemel zullen we eindelijk kunnen rusten!”

**Dan liever niet trouwen?
De goede God beloont.
“Onbeschrijflijke vreugde”!**

De moeite van de ouders wordt door de goede God rijkelijk beloond! Gelukkig maar, want anders trouwt niemand meer. Florian: “Het is een onbeschrijflijke vreugde de kinderen goed te zien opgroeien! En de liefde tussen Veronika en mij wordt alleen maar groter! Zovéél hebben we samen doorgevochten!” Veronika: “Onze kinderen bidden spontaan en maken voor elkaar geschenkjes! Het is zó mooi om

te zien hoe ze Jezus, ons en elkaar liefhebben! En ja, de liefde tussen Florian en mij is alleen geweldig gegroeid! Het verhaal van: ‘Alles groeit naar een hoogtepunt tot de dag van de bruiloft en daarna komt het grijze leven van elke dag’ is ... complete onzin! Wij beleven een blijvende stijging! Zoveel samen gewerkt, geleden, gelachen! De kinderen zien bloeien! Onbeschrijflijk mooi!”

**Raad één: mobieltjes- en
andere verslaving**

Wat moet je doen om zeker níet gelukkig te worden in een huwelijk? Zelf aan iets verslaafd zijn of met zo iemand trouwen! Florian: “Begin geen huwelijk als je niet zeker bent dat jezelf en de andere niet aan iets doms verslaafd is: alcohol, drugs, beeldscherm (mobieltje) of erger: zonden tegen het zesde gebod! Volg dan eerst zo’n ontgiftingskuur zoals ‘Exodus 90’. Anders maak je een hel op aarde”.

**Raad twee: praten, praten, praten!
Open, vriendelijk en om een
goede oplossing te vinden.
Niet om gelijk te krijgen!**

Dit is de hoofdraad. De belangrijkste. De reden waarom de meeste van de huwelijken die kapot gaan, kapot gaan, is: man en vrouw nemen geen tijd meer voor elkaar. Ze leven in verschillende werelden. Niet mét, maar naast elkaar. Mama vraagt niet aan papa hoe de werkdag was. Papa wil na zijn werk eigenlijk gerust gelaten worden en interesseert zich niet voor “vrouwen-onzin” zoals wat in de dag

bij vrouwlief gebeurd is. En vaak komt daar nog bij: papa vraagt ook niet aan de kinderen wat zij door de dag hebben beleefd. Voor ik dit artikel schreef, heb ik vele echtparen gehoord. Allen zeggen: “Neem altijd nog genoeg tijd voor elkaar! Praat veel. Open, liefdevol en om een oplossing te vinden!” En bid altijd dat de goede God, de H. Geest, de juiste woorden en een goed einde mag schenken.

Maar over “praten” heeft Florian nog iets belangrijks te zeggen: “Trouw alleen met iemand waarmee je graag

lange, goede en diepzinnige gesprekken kan voeren over wat jullie beiden interesseert! Een fietstocht kan je ook met een andere leuke man of vrouw maken.”

Kan er nog iets belangrijkers gezegd worden? Florian zegt: “Ja!” Hij heeft het over de ‘goudstandaard’ van een goed huwelijk. Zonder dat, ga je niets bereiken. Hij vertelt: “Er zijn zo van die avonden dat ik moe gewerkt naar huis kom. En dan kan het zijn, dat mijn lieve echtgenote er verlangend naar heeft uitgezien dat ik thuis ben. Waarom? Wel: nu verwacht ze van mij dat papa er nog een mooie avond van maakt. En dan kan het gebeuren dat ik met mijn vermoeide kop een woord van haar verkeerd opvat en dat ik geïrriteerd word. En dan gaat mijn even vermoeid vrouwtje óók geïrriteerd worden! Daarna zegt iemand van ons een écht dom ding. En dan de ander ook! En dan kan ik me echt gekwetst voelen. De rechtvaardigheid verlangt dat mijn vrouwtje zich verontschuldigt! Maar: die is intussen zo moe. En bovendien

is ze zelf overtuigd dat de rechtvaardigheid verlangt dat ik me voor een dom woord verontschuldigd! Ze is niet meer ontspannen genoeg om te zien dat ze zelf een dom ding heeft gezegd. Wel: als ik dán ga gas geven en tóch onmiddellijke bekering van mijn vrouw verlang, maak ik alles verder kapot! Ik heb geleerd dan niet meer te praten, maar te zwijgen. Eerst een nachtje over slapen. En, God zij dank: wanneer we dan later uitgeslapen zijn, zeg ik eerlijk 'het spijt me' voor mijn eigen dom woord. En Veronika voor het hare. En we zijn door die moeilijkheden niet achteruit, maar vóóruit gegaan!" Dus: kunnen vergeven, kunnen afstand doen van het gelijk willen hebben!

Ouders niet het leven zuur maken, maar helpen!

Je ziet: het leven van een mama of papa is niet altijd makkelijk. En dat is normaal: voor zegen komt, moet het vaak mee "betaald" worden met lijden. Maar maak het als kinderen niet nog groter. Wie in zijn huwelijk Gods zegen blijft zoeken en bereid is daarvoor offers te brengen, krijgt een enorme zegen. Zoals Veronika en Florian. In de maand februari bidden en offeren we voor onze eigen, maar ook voor alle christelijke ouders en gezinnen. Dat de huwelijken óók zo gezegend mogen worden!

Pater Koenraad Huysegems

Kinderen van God

Denise Lenweiter

8 april 1923 - 17 december 1931

Denise Lenweiter ziet het levenslicht op 8 april 1923 te Estavayer-le-Lac in het Kanton Freiburg (Zwitserland). De dag na haar geboorte wordt zij reeds gedoopt. Als patroonheilige heeft zij de H. Dionysius. De bekendste heilige met die naam is de bisschop van Parijs, die daar rond het jaar 250 met enkele metgezellen de marteldood sterft.

Wanneer Denise vijf jaar is, gaat zij naar de kleuterklas en twee jaren later naar de lagere school. Zij is thuis een echte zonnestraal. Heel vroeg en fris uit de veren, loopt ze lachend naar de kamer van haar ouders, omarmt ze en groet ze met haar helder stemmetje: “Goede morgen, papa! Goede morgen, mama!” Dan loopt ze de kamer binnen van haar beide broertjes. Over hun bed leunend, liefkoost ze hen en slaat een praatje met hen. Dan ontvangt haar ietwat oudere zus haar hartelijke morgen-groet. Zij brengt geluk om zich heen, is altijd op een fijne wijze blijmoedig, opgewekt en vrolijk. Er liggen in haar grote bruine ogen vonken van openhartigheid en van ernst die verrassen. Iemand zei ooit: “Men ziet de lieve God in haar ogen”.

Haar haren vallen over haar voorhoofd en tekenen een lijn boven haar wenkbrauwen. Dik vallen de haarlokken over haar oren. Haar kin verraadt een sterke wil. Kortom: achter dat vrolijke,

Denise Lenweiter (rechts)

ietwat bleke gelaat, straalt een mooie ziel.

Denise houdt van spelen. Ze ravot in haar vrije tijd met haar vriendinnen, maar verlaat het spel steeds na de allereerste wenk van haar mama.

Zij speelt met haar poppen, liefkoost of berispt ze, naait er kleedjes voor uit stofresten en legt ze behoedzaam in hun bed.

Wordt haar gevraagd een lied te zingen, een gedichtje voor te dragen, dan verzet ze zich geen ogenblik. Valse schuchterheid kent ze niet. Ze is heel eenvoudig en eerlijk.

Religieuze volheid

Denise kent geen kleinsmenselijke berekeningen, geen ‘doen alsof’. Zij geeft zich helemaal met haar frisse, goede inborst, in de eenvoud van haar geloof, in de reinheid van haar bedoelingen.

Denise kan nauwelijks lezen of ze verdiept zich al in de Bijbelse geschiedenis. Ook de geïllustreerde Catechismus interesseert haar. Haar oudere zus Nina leest haar voor uit het leven van Guido de Fontgalland (1913-1925), van Anne de Guigné (1911-1922) en van de kleine H. Teresia van Lisieux (1873-1897). Met verwondering luistert Denise. Zij is blij nu ze ontdekt dat ook zij met Jezus de weg gaat die naar Hem in de hemel leidt.

De tijd van lezen, leren en bidden is haar nooit te lang. Met haar helder verstand begrijpt Denise dat men Jezus meer bemint, als men Hem beter kent. Godsdienst is het vak dat zij het liefst heeft. Als ze iets niet goed begrijpt, dan vraagt zij beleefd uitleg aan de catechiste. En ‘s avonds voor het slapengaan vraagt zij: *“Wie wil mij ondervragen over de catechismus?”*

Anne de Guigné

De kleine leidster

Denise heeft een leiderstalent. Denise vindt dat iedere goede christen een apostel moet zijn: men moet zich inspannen om anderen naar Jezus te brengen. Denise wil dat allen die zij kent, Jezus beminnen. Daarvoor geeft ze ook aan allen een goed voorbeeld.

Zij heeft de gewoonte om bij het begin van een schooltaak op haar lei te schrijven: *“Mijn lieve Engelbewaarder, waak over mij en help mij”*. En op het einde van de opgave schrijft zij: *“Heilige Heer Jezus, ik vertrouw op U”*. Haar schoolmaatjes zien dit en doen haar na.

Voor en na de schooltijd brengt Denise graag even een bezoek aan Jezus in de kerk. Zij dringt er bij niemand op aan met haar mee te gaan. De kinderen volgen haar spontaan.

Om de zielen van haar schoolmaatjes onbesmet te bewaren, duldt zij niet de minste grofheid in woord of daad. *“Spreek zo niet”, “doe dat niet”,* zegt ze liefdevol bezorgd.

Op de speelplaats neemt Denise eens een vriendinnetje opzij. *“Deze week,”* zegt ze, *“gaan wij beiden een voornemen maken: jij gaat in de klas niet praten en ik zal niet achterom kijken”*.

Naastenliefde

Met haar nog ongeoefende hand heeft Denise grote letters schuin op haar lei getekend. Ze is klaar met haar huistaak. Er is nog plaats op de lei. Daarom schrijft ze verder: *“Mijn kleine vriendjes, ik zie jullie allen graag en ook u, juffrouw”*. Nooit spreekt Denise

over de fouten van anderen. *“Dat zou de naastenliefde schaden,”* zegt ze tot zichzelf, *“men mag niet schijnheilig zijn”*.

Altijd vergeet zij zichzelf om aan de anderen te denken. Zij kent geen afgunst, geen nijd. Zij is blij als anderen speelgoed of gebak krijgen. Ze vertelt haar moeder met een blij gezicht: *“Ik zou het ook graag hebben, maar voor ons is dat te duur. Niet waar, mama, wij hebben daar geen geld voor”*. Ze zegt dat zonder enige bitterheid. Zij denkt: het moet zo zijn.

Vaak vraagt zij haar moeder één of andere vriendin te mogen uitnodigen. Ze is dan telkens heel blij dat ze de toestemming hiervoor krijgt. Maar als het niet kan of mag, blijft ze heel lief en zegt tot de kinderen: *“Mama wil het vandaag niet. Kom een andere keer terug”*. De kinderen zijn graag bevriend met haar. Wanneer men na haar dood in de klas vraagt wie de beste vriendin was van Denise, dan klinkt het antwoord éénstemmig: *“Wij allemaal”*.

Kleine vriend van de armen

Denise toont een bijzondere liefde en genegenheid voor de armen. Zijzelf is ook geen kind van rijke mensen, en ze wenst dat ook niemand toe. Op een dag zegt ze: *“Mama, de armen hebben geluk, hé? De lieve God bemint ze meer dan de rijken. Ik wil liever arm zijn dan rijk”*.

Haar hart brengt haar altijd naar de allerarmsten, naar de meest verlatenen. Tijdens de speeltijd geeft zij hen een appel. Zij onderhoudt zich met hen en probeert hen op te vrolijken.

Bij het spel regelt zij het zo dat zij verliest en dat de arme kinderen winnen. En, haar bezorgdheid voor hen gaat nog verder. Zij interesseert zich voor hun gezondheid, en is overbezorgd en angstig wanneer kou, slecht weer of de noorderwind haar arme lievelingen bedreigen.

Eens ziet zij enkele meisjes die door een dik pak sneeuw een half uur lang hun weg moeten banen naar huis. Zij bidt dat ze toch niet zouden bevriezen. Bezorgd vraagt ze aan haar moeder: *“Denkt u, mama, dat ze al thuis zijn aangekomen?”* – “Nog niet” – Zij stopt niet met vragen stellen tot men haar zegt: “Ja, nu zijn ze thuis”.

Niet enkel de arme kinderen, ook de arme oudere mensen zijn haar heel genegen. Zo is er Louise, een 91-jarige vrouw die zeer arm leeft en verlangend uitkijkt naar de dood. Ze heeft niemand meer die haar verzorgt. Al haar verwanten en vrienden zijn gestorven. Zij ziet er ellendig uit. Boze jongens bespotten haar.

Denise, die hierover zeer verantwoordigd is, berispt die boze jongens. Zij bezoekt de arme vrouw, brengt haar soep en brood, praat met haar en zet zich in om de vrouw te troosten en op te monteren. Zij bewijst kleine diensten, helpt haar gebrekkige handen en gaat naar de stad om boodschappen te doen voor haar.

De oude Louise is enkele dagen na Denise gestorven.

Op een dag vraagt een moeder aan haar dochter of zij een arme buurvrouw wat eten wil brengen. Dat meisje wil niet naar de buurvrouw gaan. Onmiddellijk biedt Denise aan het te doen. Zij neemt de korf met eten en

wenkt haar vriendin om mee te gaan: “Kom met mij mee, die arme vrouw zal blij zijn”.

De biddende kleine

Wij weten waarvoor kinderen gewoonlijk bidden: voor hun ouders, hun leerkrachten en hun vrienden. Wanneer zij iets voor zichzelf wensen, bidden zij God meestal voor gezondheid, mooi weer, een boek of speelgoed. Of zij bidden, opdat het voor hen goed mag gaan op school.

Denise bidt voor meer en voor waardevoller dingen. Geen ijdele wensen. In haar gebed gaat haar ziel recht naar de zondaars, de stervenden, de zielen in het vagevuur. Voor allen die treuren en voor alle mensen met zorgen overladen, zet zij zich in door het gebed. Bijzonder veel bidt zij voor de priesters. Met Kerstmis, bij de kribbe geknield, bidt zij zo vurig dat iemand naar haar toegaat en haar vraagt: “Lief kleintje, voor wie bidt jij?” “Voor de zondaars,” is haar antwoord.

Iedere avond voor het slapengaan bidt zij God voor een bijzondere genade voor de zieken waarover ze heeft gehoord, voor de Chinese kindjes die lijdten onder de oorlog en de vervolging, voor alle zondaars die tijdens die nacht zullen sterven. In de maand november bidt zij bijzonder voor de zielen van het vagevuur. Hoeveel zielen worden er gered van het bederf door het gebed van de kleine Denise! ‘s Avonds voor het inslapen legt Denise haar handen kruisgewijze over haar borst: “Ik wil slapen zoals de engelen,” zegt ze. Dan vraagt ze haar moeder: “Wilt u me alsjeblijf wijwater geven?” Een kruisje op het voorhoofd, een moederlijke zoen en het kind sluit de ogen.

Graag zegt Denise: “Wanneer ik bid, ben ik er zeker van dat mijn gebed verhoord wordt”. Zij weet dat Jezus haar niets kan weigeren. Tijdens de H. Mis houdt zij haar misboek open en doet moeite om de liturgische tekst te ontcijferen. Zij kijkt naar de afbeelding die de ceremonie voorstelt.

Ze gaat ook graag naar het avondgebed in de kerk. Haar moeder vraagt haar telkens: “Bid ook een Weesgegroet voor mij”. Na enige tijd komt Denise terug thuis en vraagt: “Mama, hebt u nog altijd uw zorgen? Ik heb tien Weesgegroeten voor u gebeden tot Maria”. Nooit vergeet zij het morgengebed. Zij zet ook haar broertje hiertoe aan. Velen die Denise zien bidden, zijn onder de indruk van haar aandacht bij het gebed.

Zelf-vergeten en offerbereid

Denise krijgt van familie een nieuwe pop. Ze bekijkt de pop met liefde en dankt de gever telkens opnieuw voor

het mooie geschenk. Dan denkt ze na en plots zegt ze: *“Ik vind het spijtig dat Nina geen pop heeft”*.

Denise krijgt het geld om een tweede pop te gaan kopen. Ze gaat naar de winkel en zoekt tevergeefs een gelijkaardige pop, maar ze vindt er geen. Ze moet er genoeg mee nemen een kleinere pop te kopen. Eenmaal terug thuis, gaat ze ietwat verlegen voor haar zus staan, toont de beide poppen en zegt: *“Nina, neem maar de pop die jij het liefst hebt”*.

Gedurende de vastentijd eet zij geen chocolade. Zij gaat in haar boeten-doen heel ver. En ze verwondert er zich over waarom haar schoolmaatjes het ook niet doen. Een priester, die Denise het best beoordelen kan, zegt later van haar: *“Zij heeft de lieve God niets geweigerd”*. Moeilijkheden bij het leren, wensen bij het spel, verlangen naar iets bijzonders, alles overwint zij en brengt ze als offer. Zij zegt tot zichzelf: *“Voor Jezus”, of “Mijn lieve Jezus, ik offer dit voor U”*.

Gedurende de Advent verdubbelt zij haar offertjes en volgt de raad die in de school gegeven wordt. Zij vraagt: *“Mama, alstublieft, wilt u voor mij een doornenkroon tekenen op mijn lei?”*

“Ja, maar waarom?” “Telkens na het brengen van een offertje veeg ik een doorn weg uit de kroon en vervang die door een roos.”

Denise zoekt niet naar gelegenheden om offertjes te brengen. Die komen vanzelf. Een voorbeeld: zij lust geen noedels. Toch reikt ze haar bord aan en zegt: *“Alstublieft mama”*. Dat vraagt haar een grote zelfoverwinning. Na het eten dankt zij de lieve God, neemt haar lei, veegt er met haar vinger een doorn uit en tekent een kring op die plaats: *“Alweer een roos meer”*.

Nederigheid en boete

Het is zangles op school. Na een onderlinge afspraak zingen alle leerlingen eenzelfde noot verkeerd. De zanglerares denkt dat de oorzaak wel eens boosheid kan zijn. Zij dreigt: *“Wie nog zo onaandachtig zingt, moet voor straf op haar knieën gaan zitten”*.

Opnieuw klinken de stemmen. Zij geven nu aandacht aan die moeilijke noot. Plots roept de lerares: *“Halt! Een fout!”* Denise heeft zich vergist. Zij, die zo foutloos kan zingen. De lerares verbaast zich hierover. Maar zij kan voor Denise geen uitzondering maken. *“Denise, op je knieën!”* Het meisje gehoorzaamt aanstonds. Tranen rollen over haar wangen. Zij doet moeite om ze te verbergen. En, ze zingt weerom mee, geknield, zoals de lerares het heeft bevolen.

Bij elke overwinning voelt Denise zulke vreugde dat ze het aan haar ouders meedeelt. Voor hen houdt zij immers niets geheim. Zij vertelt hen alles, opdat zij ook kunnen delen in haar innerlijke vreugde.

Ik wil rein zijn

Bloemen in een kamer wenden zich altijd naar het venster waarlangs de zonnestralen binnenkomen en leven hun dagen van dit licht. Denise houdt zich gericht op God die de eeuwige Zon is. Van Hem ontvangt zij haar onblusbare ijver, haar glanzende zielschoonheid. Denise heeft een klein altaar met daarop een beeldje van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes. Van de weide komt zij binnen met een bos madeliefjes en viooltjes in de hand. Zij brengt deze bloemen in een vaas naar het altaar. “Voor de Allerheiligste Maagd”.

Zij bemint haar hemelse Moeder. Zij bezoekt de bedevaartkerk in Bürglen en de kapel in Rivas, waar zij in het bedevaartseizoen iedere donderdag de H. Mis bijwoont. Steeds meer beseft zij dat ze door de H. Maagd Maria veel dichter bij Jezus kan komen.

Nadat ze van haar laatste Biecht terugkeert, zegt zij: “Mama, ik wil zo rein zijn als de Allerheiligste Maagd”. “Dat is onmogelijk, kindje, de H. Maagd heeft geen enkele zonde gedaan”. “Vanaf nu wil ik zoals zij geen enkele zonde meer doen. Nee, nooit meer,” is haar antwoord.

Haar bestendige zorg is de vrees voor de zonde. Bemerkt zij dat ze heeft gefaald, dan is haar eerste vraag: “Dat was toch geen zonde?” Zij minimaliseert haar fouten niet uit vrees, en zij wordt ook niet verwaand.

Komt zij per ongeluk te laat thuis of vergeet zij te veranderen van schoeisel, dan maakt zij het snel goed. Maar het verontrust haar niet, omdat ‘vergeten’ geen zonde is.

De liefde voor de waarheid

Een veel voorkomende zonde bij kinderen is de leugen. Dikwijls liegen kinderen uit verlegenheid of uit vrees voor straf. Ook liegen zij soms om grappig te zijn, of om zich beter voor te doen dan ze zijn, of zij laten hun fantasie de vrije loop. Denise liegt nooit. Haar oprechtheid is echter niet kortaf. Zij zegt wel wat zij in dit of dat geval denkt, maar doet het altijd minzaam en met liefde.

Een gehoorzaam kind

Denise is een gehoorzaam kind. Al valt het haar dikwijls niet gemakkelijk, toch gehoorzaamt zij haar ouders en lerares onvoorwaardelijk. Wanneer haar moeder roept, komt Denise onmiddellijk. Men vraagt haar een dienst. Zonder tegenwerping doet zij onmiddellijk wat haar gevraagd wordt.

Op een zondagnamiddag is Denise voor het huis aan het touwtje springen. Dat doet ze graag. Steeds maar sneller draait de koord. Plots wordt het raam geopend. Moeder roept haar. De kleine stopt meteen en doet wat moeder haar vraagt, zonder te mopperen of een

ander teken van ongenoegen of boosheid. Ze neemt het luchtig op. Dan zegt ze: *“Mama, het kwam me niet goed gelegen, toen u me binnen riep. Maar ik ben onmiddellijk binnen gekomen om Jezus een offer te brengen”*.

Eén woord, één wenk, één blik is genoeg, en Denise gehoorzaamt. Zij tilt haar hoofd op en zegt: *“Ja papa, ja mama”*. Zelfs wanneer het haar zwaar valt, springt zij vrolijk op en komt met lachend gezicht. Gebeurt het dat zij een opdracht vergeet, dan schaamt zij zich en probeert het verzuim zo spoedig mogelijk in orde te brengen. Zij weet dat ze na schooltijd van schort en schoenen moet wisselen. Maar ze vergeet het. Haar moeder bekijkt haar, en dat is genoeg. Denise brengt perplex haar hand voor haar mond. Ze is verrast en beschaamd. Zoiets doet zich echter zelden voor. En, het is ook geen ongehoorzaamheid. Het is een vergeetelheid.

Naar Jezus in de H. Hostie

Een barre morgen in de maand maart. Denise wordt wakker zonder gewekt te worden. Veel sneeuw bedekt de straten. Denise stapt op naar de stad. Zij is niet bang van de wervelende sneeuwstorm, noch van de noorderwind en de kou. Gedurende de vastentijd wil zij dagelijks de H. Mis bijwonen om zich goed op haar Eerste H. Communie voor te bereiden. Met flinke stappen ploetert zij door de dikke sneeuwlaag. Het jammeren van haar moeder houdt haar niet thuis. Denise heeft *‘ja’* gezegd aan Jezus: *“Ik heb een voornemen gemaakt”*.

Met heel haar hartje gaat ze op in Jezus. Met grote ijver bereidt ze zich voor op haar Eerste H. Communie.

Op Kerstdag 1930 brengt zij de kleine Jezus in de kribbe haar zelfgemaakte sterren uit papier. Zij brengt Hem daar vele gebeden en offers. Wel dra zal haar eigen hart de kribbe van het Jezuskind worden.

Mei 1931. Zij is acht jaar wanneer Jezus voor de eerste maal in de H. Communie in haar hartje komt. Van dan af dorst zij naar Jezus. Maand na maand vernieuwt zij haar voornemen om iedere morgen te communiceren.

De H. Eucharistie is het middelpunt van haar leven geworden. Zonder Jezus is zij droevig en heeft zij heimwee.

Eens brengt zij enige dagen door bij familie in Lausanne. Op een fijne manier beklagt zij zich: *“Ik ben echt graag bij jou, nichtje Lily, maar het is jammer dat men hier niet dagelijks naar de H. Mis en te Communie kan gaan, zoals thuis.”*

Denise ontvangt altijd maar meer genade. En zij werkt ijverig mee met de genade.

Niets oppervlakkigs is er te bespeuren wanneer zij de H. Communie ontvangt. Altijd weer is ze even ijverig en heilig als op de dag van haar Eerste H. Communie. Hoe aandachtig en eerbiedig keert zij telkens van de communiebank terug! De ogen neergeslagen, de handen over de borst gekruist. Zij keert langzaam terug naar haar stoel in de kerk, kijkt niet rechts, kijkt niet links. Zij bekommert zich niet om wie haar aankijken. Zij doet haar mama na, knielt naast haar neer, het hoofd diep in de handen verzonken.

Zij vergeet Jezus niet meer. Of zij nu leert of werkt of speelt, of op weg naar huis is, altijd weer denkt zij aan Jezus.

Voor de hemel

De tuinier plukt de vrucht wanneer de vrucht rijp is.

4 december 1931. Op een dag komt Denise vroeger thuis van school. Ze heeft hevige hoofdpijn. Ze heeft koorts. Omdat zij nogal vlug koorts maakt, verontrust men zich niet. Men brengt haar naar bed en geeft haar de gewone medicijnen. Zij speelt met haar

pop en zingt zelfs nog een beetje. Zij heeft dorst en vraagt om water.

Als moeder niet vlug kan komen, omdat die ook haar zieke broertje moet verplegen, blijft Denise kalm en geduldig. Zij zegt: *“Mama, ik wil een tientje van de Rozenkrans voor u bidden, opdat u zich met ons niet te moe zou maken”*.

Op zondag 6 december stelt zij het beter. Zij kan opstaan. Op 8 december, feestdag van de Onbevleete Ontvangenis, verslechtert de toestand plots heel erg. De koorts stijgt tot 41 graden. Denise merkt dat haar moeder heel bezorgd is. *“Ben ik ernstig ziek?”* vraagt ze, *“wanneer het gevaarlijk is, dan wil ik biechten”*.

De arts geeft een geruststellend oordeel. Bij de komst van de pastoor heeft ze een blij gezicht. Haar ogen stralen van vreugde. Zij biecht en vraagt de H. Communie.

De dag nadien krijgt zij het bezoek van de kapelaan. Zij zegt hem: *“Ik ben blij. Ik heb gebiecht. Mijn ziel is helemaal wit”*.

De ziekte neemt toe. Men denkt dat zij een zware griep heeft. Op 10 december stelt de arts een longontsteking vast. Voor alle zekerheid geeft de pastoor haar het Sacrament van de Ziekenzalving. Bij volle bewustzijn bidt Denise mee. Wanneer zij het H. Viaticum (de H. Hostie) ontvangt, vergeet zij alle pijn.

Het ziet ernaar uit dat haar toestand zal verbeteren. Maar dat is van korte duur. De kapelaan bezoekt haar meerdere keren en vertelt haar grappige verhalen. Ze kan er hartelijk om lachen! Bij het afscheid neemt zij in haar geestdrift de hand van de priester,

kust ze eerbiedig en zegt: *“Kom vlug terug!”*

Na enkele dagen komen beide priesters terug. Denise lacht niet meer; zij glimlacht heel zwakjes en moe. Haar ogen spiegelen wel een rustige vreugde. Het kind droomt reeds van het Paradijs, dat zich voor haar begint te openen.

“Ik ga naar de Hemel!” zegt ze, *“ik zal er voor u bidden”*. Haar vader buigt zich over haar heen: *“Zou jij niet liever bij ons blijven?”* – *“Neen”*.

Een andere keer een soortge-lijk gesprek. *“Zou jij liever naar Jezus gaan of bij je papa blijven?”*. Zij antwoordt vastberaden: *“Naar Jezus gaan!”*

Het kind vraagt nu niets anders meer dan de H. Communie. Komt moeder van de kerk terug en heeft zij er gecommuniceerd, dan moet ze onmiddellijk naar het bedje van Denise komen en de kleine een zoen geven. Een zoen van Jezus.

Maar dat is haar niet genoeg. Hijzelf, de Heiland, moet naar Denise komen. Ze weent. *“Waarom ween je, Denise, heb je pijn?”* *“Ja, mama, ik heb pijn. Maar daarom ween ik niet. Ik ween omdat ik niet kan communiceren.”*

Haar toestand verslecht. Maandag en dinsdag kan zij nog de H. Communie ontvangen. In de nacht van maandag vraagt zij om haar hierop voor te bereiden. Zij kan niet slapen en is zeer moe. En ze heeft een geweldige dorst. *“Maar Jezus gaat komen,”* zegt ze, *“daarom wil ik niet drinken, ter wille van Jezus”*.

Eindelijk wordt het ochtend. De priester komt en brengt de Heiland. Denise is zielsgelukkig. Haar laatste krachten nemen af. Zij wil dat men met luidere stem naast haar komt bidden. Wanneer zij niet meer kan spreken, neemt zij haar Rozenkrans en legt hem om de hand van haar mama: *“Bid voor mij”*.

Haar lippen beven. Men reikt haar het kleine beeldje van O. L. Vrouw van Lourdes om het te vereren. Lange tijd richt zij haar ogen op het beeldje.

Op dinsdag 15 december, in de voormiddag, zijn beide priesters wederom daar en bidden zij voor haar. In haar hartje bidt zij mee.

Zij heeft pijn van het liggen en probeert een andere houding. Tenslotte zet zij zich aan het voeteinde van het bed, houdt zich vast en opent haar grote bruine ogen. Met vaste blik kijkt zij de priester aan die voorbidt: *“Mijn kleine Jezus, ik bemin U”*. Met moeite en met onderbroken adem herhaalt Denise: *“Mijn kleine Jezus, ... ik bemin U”*. Dan, alsof ze onvoldoende haar grote liefde heeft uitgedrukt, richt zij zich op en verzamelt al de kracht die ze nog heeft en roept: *“... zeer!”*

Dat weten we van de pastoor die tot tranen toe ontroerd is.

“Nu wil ik uw kleine Jezus halen. Is dat goed, Denise?” Zij stemt toe met vreugde: *“Ja”*.

Zo ontvangt zij voor de allerlaatste keer de H. Communie, de helft van een H. Hostie.

Dinsdagavond bidt de pastoor wederom voor: *“Mijn kleine Jezus, ik*

bemin U.” Denise zit. Zij is aan het einde van haar krachten en kan niet meer antwoorden. Dan in één ademtocht vult zij aan: “*Zeer!*” Haar vader

reikt haar het kruisbeeld aan om te kussen. Zij neemt het nog met haar rechterhand. Haar ogen sluiten zich.

Denise sterft op 17 december 1931 in de leeftijd van acht jaar en acht maanden. In volheid geplukt voor de Hemel.

Omgeven met lelies en in haar wit communiekleed ligt Denise opgebaard in de kamer waar ze gestorven is. Een krans met rode rozen op haar hoofd.

Vele mensen komen en bidden voor haar. Velen vragen ook om haar voorspraak. Haar voorbeeld leeft voort bij allen die haar kennen en van haar houden. Velen getuigen over hun ervaring: voor hen is Denise echt hun voorspreekster: “*Ik zal voor u bidden*”.

*Uit: Kinderen van God, deel 1; vertaling, uitgave en bestelling
Foyer Marthe Robin vzw, Kapelsesteenweg 208, 2930 Brasschaat, België,
tel. 0032 (0)3 645 14 67, e-mail: foyer.marthe.robins@skynet.be*

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van november en december?

	<i>november</i>	<i>december</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	24	30
Dagelijkse Toewijding	726	792
H. Mis	151	277
H. Communie	151	211
Geestelijke Communie	469	420
Offers	897	1.303
Tientjes	2.907	3.894
Bezoek aan het Allerheiligste	67	185
Meditatie	251	264
Goed Voorbeeld	681	802
Puntje	662	701

Puntje

Luister eens, het Puntje voor februari is:

*Gebed voor onze ouders!
(zie binnenzijde Schatkist)*

Beste Kruisvaarders,

Misschien droomt de ene of andere onder jullie er wel van bij het leger te gaan als beroep. De krijgsmacht heeft diverse afdelingen. Naast de landmacht of de marine, kan men ook kiezen voor de luchtmacht. Dat is een heel spannend, maar ook inspannend beroep. Zeker als men de opleiding van naderbij bekijkt.

Als leerling-piloot krijgt men eerst veel theoretische les over motoren, het weer, geografie, Ook moet men enorm goed zijn in wiskunde. Daarna volgt het leukste: de praktijk: leren vliegen onder begeleiding van een vlieginstruc-teur.

De leerling-piloot neemt vooraan in het vliegtuig plaats, achter hem zit de leraar. Voor beiden is er een stuurknuppel en vele drukknopjes voorzien. De leerling en de ervaren piloot hebben beiden dezelfde bedieningsmogelijkheden voor het vliegtuig. Beide stuurknuppels zijn echter met elkaar verbonden en maken dezelfde bewegingen. Trekt de leermeester aan de knuppel, dan maakt de stuurknuppel van de leerling dezelfde beweging.

Leerling en leermeester besturen samen het vliegtuig. Aanvankelijk stuurt de vliegleraar en de leerling maakt slechts voorzichtig de bewegingen mee. Hij voelt aan zijn stuurknuppel wat de leraar doet. Zo gaat het een hele tijd. Plots komt er echter een dag, waarop de leraar zachtjes en zonder het te zeggen de stuurknuppel loslaat. Waarschijnlijk merkt een goede leerling er weinig van. Hij heeft altijd naar de instructeur geluisterd en volbracht wat deze hem opdroeg. Maar zie ... nu vliegt de leerling volkomen zelfstandig. Hij kan het! De leraar achter in het vliegtuig is er slechts nog om bij een uitzonderlijke omstandigheid in te grijpen. Zo leert men *vliegen*.

Beste Kruisvaarders, op gelijkaardige wijze leert men ook *leven*. Deugdelijk katholiek leven, hier op aarde. Wij hebben van God vlieginstructeurs gekregen: onze ouders. Onze papa en mama. Zij worden bijgestaan door de grootouders, leerkrachten, opvoeders en priesters. Zij begeleiden ons gedurende onze kindheid, onze opleidings-tijd, tot op de dag dat we volwassen zijn en ook nog erna.

Onze ouders zorgen voor ons lichame-lijk en geestelijk welzijn vanaf het be-gin van ons leven. Zij weten wat goed en kwaad is voor lichaam en ziel. Zij zijn kundig. Net zoals de vlieglerling in het vliegtuig van de instructeur zit, zo leven wij in het huis van onze ou-ders. Het is hun eigendom, zij bestu-ren het gezin. Wij zijn hun kinderen en tonen ons zoals de vlieglerling volg-zaam en leerzaam. Onze ouders vol-brengen namelijk hun taak uitstekend, net zoals de vlieginstructeur perfect kan vliegen. Onze ouders geven ons alles wat goed is voor ons lichaam: een huis, kleding, voeding, ... Zij leren ons ook hoe wij moeten wassen, netjes eten en kleden. Zij zorgen echter ook voor het welzijn van onze ziel: zij brengen

ons naar school, naar de catechismus, naar de Eucharistische Kruistocht. Zij doen alles wat ons tot goede katholieke jongens en meisjes maakt. Onze ouders zorgen ook voor onze ziel door ons aanwijzingen te geven. Zij besturen de stuurknuppel. Zij tonen ons wat deug-delijk en zondig is en brengen ons naar het goede en houden ons van het kwade af. Dat lijkt echt op de vlieginstructeur die de stuurknuppel van het vliegtuig van de leerling aanvankelijk bestuurd. De leerling moet gehoorzamen om te leren vliegen. Het kind moet gehoor-zamen, want het doel is natuurlijk dat wij uiteindelijk zelf in staat en kundig zijn katholiek te leven, naar ziel en naar lichaam.

In de Kersttijd hebben we nog gehoord dat ook het Kribbekind, Jezus, net als ons, geboren werd in een familie. De H. Familie. Hij werd door God de Vader aan Maria en Jozef toevertrouwd. Jezus

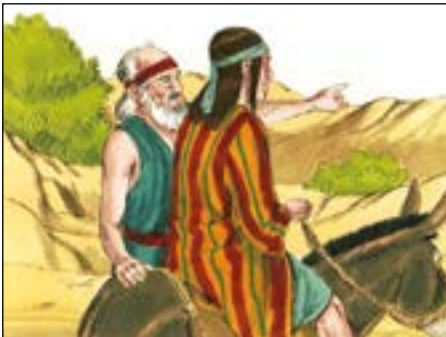
was hen onderdanig en met resultaat! Jezus groeide in wijsheid en verstand voor God en de mensen. Dat willen wij ook! Wij willen God en de mensen aangenaam en dienstbaar zijn. Mannen en vrouwen waarop men kan rekenen en bouwen. Kundige piloten in het leven.

Nemen we eens onze catechismus ter hand. Wat zegt die over onze houding tegenover onze ouders en tegenover hen die soms hun plaats innemen?

Onze catechismus brengt ons hiertoe het voorbeeld van Jozef van Egypte. Men leest over hem in de H. Schrift in het Boek Genesis, 46-47^e hoofdstuk.

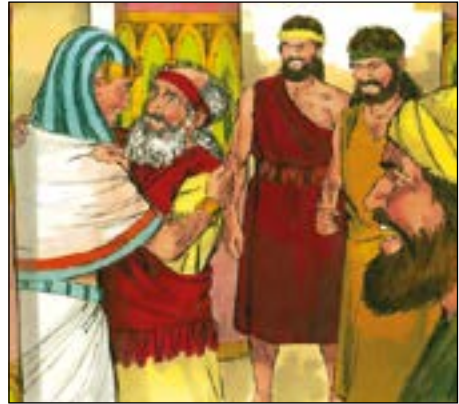
Toen Jozef tot onderkoning van Egypte was benoemd, aldus ook al volwassen was, had hij nog een grote liefde voor zijn ouders. Hij vroeg nieuws over hen en was voor hun geluk bezorgt. Hij beminde zijn ouders.

Wanneer Jacob in Egypte aankwam, ging Jozef hem tegemoet, omhelsde hem en stelde Jacob de Farao van Egypte voor. Hij liet hem op een wagen van de Farao vervoeren. Jozef eerde zijn vader.

Toen Jozef nog thuis woonde, werd hij eens door Jacob naar zijn broers op het veld gezonden. Jozef was bezig met andere zaken, maar antwoordde: 'Ik ben bereid!' Ook toen Jacob stierf, begroef Jozef Jacob naar zijn wens in het land Kanaän. Ook al koste dat moeite. Jozef was zijn vader gehoorzaam.

Toen Jacob in nood was, verschaftte Jozef hem voedsel, deed hem in Egypte komen wonen, gaf hem de beste landstreek en stond hem in alles bij. Jozef hielp zijn vader en stond hem bij.

Door het voorbeeld van Jozef weten dus wat wij tegenover onze ouders moeten doen. De catechismus zegt het ons: Wij moeten onze ouders beminnen, eren, gehoorzamen en ze in hun nood helpen.

Wij moeten onze ouders beminnen. Dit betekent, dat wij een ware liefde en genegenheid tot onze ouders moeten hebben. Wij willen het liefst bij hen zijn. Wij willen hun goed doen en in geen geval bedroeven, misachten of kwaad wensen.

Puntje

Wij willen onze ouders eren door onze eerbied tot hen te tonen in woord en daad. Wij antwoorden onze ouders beleefd. Wij groeten hen 's morgens en 's avonds en vragen om hun zegen voor alles wat we doen. Kruisvaarders spreken hun ouders nooit tegen, zij spotten nooit met hun ouders. Zij schamen zich nooit voor hun ouders.

Wij willen onze ouders ook gehoorzamen. Wij volbrengen dat wat zij ons opdragen. Wij tonen ons gewillig en verrichten onze taken nauwkeurig. Wij komen direct zodra zij ons roepen.

Wij willen onze ouders helpen. Wij kunnen helpen met de boodschappen, het opruimen van het huis (bijzonder onze kamer en speelplek), het doen van de vaat, dekken van de tafel, ... Er is zeker genoeg te doen! Samen werken, elkaar helpen, dat doet goed! Indien we nú onze ouders niet helpen, zullen we het ook niet doen wanneer ze oud en ziek worden. Daarom, jong geleerd is oud gedaan.

Beste Kruisvaarders, wat de catechismus ons in het vierde gebod leert te doen tegenover onze ouders, willen en moeten we ook doen tegenover hun plaatsvervangers. Vergeten we het niet. In de maand februari willen wij heel bijzonder op onze houding tegenover onze ouders en hun plaatsvervangers letten. Wij willen ons erin vervolmaken en heiligen. Wij willen hen beminnen, eren, gehoorzamen en helpen.

Ons Puntje dat deze houding en dit werk zal begeleiden is een gebed. Zonder te bidden kan men niets. Helemaal niets. Daarom terwijl wij deze vier acties verrichten, bidden we tegelijk. Wij bidden het gebedje dat jullie vinden op de Schatkist en in het Hosannaboekje op bladzijde 76. Telkens als jullie het gebed hebben verricht, kunnen jullie dat aangeven als volbracht Puntje.

Opnieuw een mooi Puntje dat zich toont in woord en daad! Dat past bij een eervolle Kruisvaarder: wij zijn geen kwakende eenden, maar mannen en vrouwen, jongens en meisjes van volbrachte woorden!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

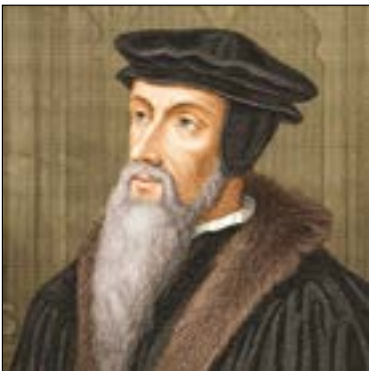
Pastoor W. Nolet

Reformatie en Contra-Reformatie

Calvijn

Veel meer intellectualist (denker) dan de Duitse hervormer (Luther) was de Fransman Jan Calvijn, geboren in 1509, die in 1536 te Genève kwam, en van 1540 tot 1564 als heer en meester daar zijn Calvinistische modelstad organiseerde. Was Luther eerst langzamerhand tot zijn leersysteem, in zover men daarvan spreken kan, gekomen,

Calvijn had in 1536 zijn systeem kant en klaar neergelegd in de “*Institutio religionis christianae*”. Wel heeft hij veel aan Luther ontleend, maar de grondgedachte is toch anders: Calvijn wordt verteerd van ijver voor de eer van God. Voorwaar een prachtig ideaal, maar

Calvijn

weer slechts een stuk van Gods openbaring; en Calvijn komt in zijn overdrijving van de idee van Gods absolute Soevereiniteit tot zijn predestinatieleer, die inhoudt, dat God zonder te letten op de persoonlijke zonden, die Zijn Alwetendheid van tevoren kent, een aantal mensen zondermeer voor de hel bestemt. Het is het uitschakelen van de menselijke vrijheid in het werk van de zaligmaking.

De leer van Calvijn vond behalve in Zwitserland verbreiding in Frankrijk, dat voor de Kerk verloren dreigde te gaan. Na verwoede godsdienstoorlogen vaardigde Hendrik IV in 1590 het Edict van Nantes uit, waarbij aan de Huguenoten vrijheid van godsdienst werd verleend. In Schotland en in de Nederlanden werd het Calvinisme de officiële godsdienst, in Hongarije vond het ruime verbreiding.

Engeland

Ook Engeland scheidde zich af van de christelijke eenheid en vormde zich tot de nationale Anglicaanse kerk. Een en ander naar aanleiding van de huwelijkskwesitie van Hendrik VIII. Deze wilde in 1527 zijn huwelijk met Catharina ongeldig laten verklaren door Clemens VII, ten einde te kunnen trouwen met Anna Boleyn. Toen de paus daarentegen de geldigheid van het eerste huwelijk uitsprak, verbrak de koning de band met Rome, wat hij te gemakkelijker doen kon, omdat de verbinding met Rome uitsluitend over de koning en zijn gunsteling Kardinaal Wolsey liep. In november 1534 nam het Parlement de “acte van Suprematie” aan, waarin de koning genoemd werd “opperste hoofd van de Engelse Kerk”. Intussen hield Hendrik VIII vast aan de orthodoxie in de leer.

Kardinaal Wolsey en Hendrik VIII

Eerst onder het regentschap over Eduard VI en onder Koningin Elisabeth werd een geloofsbelijdenis ingevoerd, die naast Calvinistische ook Lutherse en Katholieke leerstukken bevatte.

De Sociëteit van Jezus

Zo was een groot deel van West-Europa uit de kerkelijke eenheid gescheiden. De afgescheidenen waren aanvankelijk in het offensief, ze maakten gebruik van de bestaande verwarring

op dogmatisch gebied, van de afkeer, die vooral in de Germaanse landen tegen Rome bestond, van de politieke omstandigheden. Na hun aanvankelijk succes begon de katholieke eenheid

zich te weer te stellen: de hervorming kwam tot staan en werd zelfs teruggedrongen. Want diezelfde geest van de Renaissance, die zin voor innerlijkheid en zelfontleding, die onmiskenbaar de hervorming in de hand werkte, werd in katholieke zin tot uitdrukking gebracht door de man, die meer dan iemand anders de moderne tijd heeft beïnvloed, die het beste uit het “Herfsttij van de middeleeuwen” bevruchtte voor het geestelijk leven en die tegelijk de gemeenschapszin van de middeleeuwen op moderne wijze overbracht in de nieuwe tijd: de Spanjaard Ignatius van Loyola.

Het geboortjaar van de H. Ignatius is niet precies bekend, maar het viel in de tijd, toen die andere Spanjaard, Paus Alexander VI (1492-1503) de Kerk bestuurde en ergernis gaf. In 1521 keert hij zich na het beleg van Pamplona, waar hij aan het been gewond werd, van het krijgsmanleven af om God te

gaan dienen. Zijn bekering was ernstig. Zij ontving haar bevestiging en Ignatius vond zijn roeping, toen hij te Manresa de genade kreeg van het beschouwende gebed. Het is daar, dat hij de grondslag legde voor zijn boekje: “Exercitia Spiritualia” of “Geestelijke oefeningen”, waarin hij in zinrijke beknoptheid de mens leidt tot heel zorgvuldige beschouwing van zichzelf in verband met God. Ignatius was in die zelfontleding een echte Renaissance-mens; in zijn beschouwing van de verhouding tussen de mens en God toont hij zich gegrepen door dezelfde grote gedachte, die Calvijn bezielde: “alles ter vermeerdering van Gods eer”.

In 1528 is Ignatius te Parijs om theologie te studeren. Hij maakt zich daar vrienden – de meest bekende is de H. Franciscus Xaverius die hij inleidt in de geest van zijn geestelijke oefeningen. De 15^e augustus 1534 knielt hij met zes mannen, aan wie hij zijn plan had voorgelegd om een orde te stichten, neer in de kerk van de H. Dionysius op de Montmartre te Parijs, en zij leggen geloften af van kuisheid en armoede. Het was nog geen orde, want een orde wordt door de Paus gesticht, maar toch wel de onmiddellijke voorbereiding ervan. Het lag in hun bedoeling naar het H. Land te gaan om de Muzelmannen te bekeren. Dit plan kon niet uitgevoerd worden wegens de oorlogstoestand. Toen gingen ze naar Rome. Pas op 27 september 1540 keurde Paus Paulus III de nieuwe orde goed. Zij kreeg de Latijnse naam: Societas Jesu.

De grondslag van de Orde is de geest van de geestelijke oefeningen: boetedoening en uitwendige werken acht de Sociëteit hoog, maar hoger de

H. Ignatius

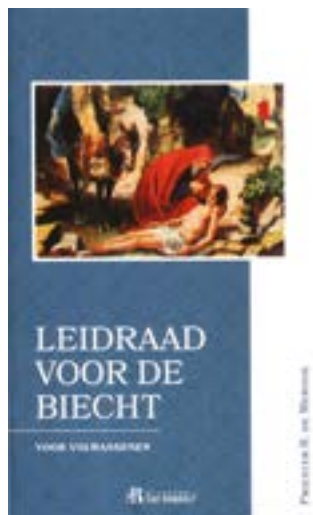
zelfoverwinning, die zich uit in een bereidwillige en edele, niet slaafse en afgedwongen gehoorzaamheid. Het is deze gehoorzaamheid, die overal en altijd werkt in de geest van het Instituut, die de Jezuïet verbonden doet blijven met het geheel van de Orde, al werkt hij ook tientallen jaren op een eenzame post hier of daar in China of Canada; deze gehoorzaamheid maakt de Orde tot een eenheid, tot een gemeenschap in de edelste zin van het woord: veelheid van wil, eenheid van streving, ieder zijn eigen verantwoordelijkheid in het opgedragen werk, maar dat werk gericht op het gemeenschappelijk doel. Aan de doelstelling van de Sociëteit is geen goed werk, dat onder de kerkelijke bemoeiing valt, vreemd: ze verkondigt Gods Woord in de gewone prediking en de wetenschappelijke voordracht, ze

geeft geestelijke oefeningen, oefent de zielzorg uit in volle omvang, beoefent ook de lichamelijke werken van barmhartigheid, heeft bijzondere zorg voor de missie onder de heidenen en voor de terugkeer van hen, die afdwaalden van de Kerkelijke eenheid.

De verspreiding van de Orde, die vóór 1550 haar nederzettingen had in alle landen van Europa en toen reeds bezig was met krachtig missiewerk in Indië en Japan, was buitengewoon voorspoedig. Overal, waar de Jezuïeten verschenen, werd het kerkelijk leven opgewekt, de geestelijkheid verbeterd, de dwaling teruggedrongen, het geloof verbreid: de jonge Sociëteit vulde aan, wat er ontbrak aan edelmoedigheid in het werk van de kerkelijke ambtsdragers, hun voorbeeld deed nog meer dan hun werk.

Jaarprogramma 2022

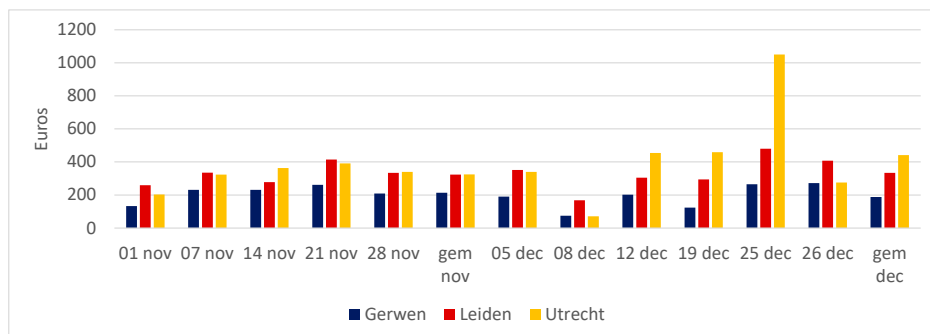
02-05	07-05	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
06-03		Gerw./Lei./ Utr.	Vastenbezingning (+Derde Orde FSSPX)
30-04		nader te bepalen	Derde Orde FSSPX
26-05		Gerw./Lei./ Utr.	Eerste H. Communie
19-06		Gerw./Lei./ Utr.	Sacramentsprocessie
25-06		nader te bepalen	Derde Orde FSSPX
02-07		Zaitzkofen (D)	Priesterwijding E.H. J. De Bruyn
25-07	30-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
01-08	12-08	Susteren	EK-jongens/meisjeskamp
16-08	20-08	nader te bepalen	Fietstocht met Broeder René Maria
27-08	28-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
17-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
24-09		nader te bepalen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
01-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
09-10		Leiden	Patroonsfeest
10-10	15-10	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
22-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
29-10		nader te bepalen	Derde Orde FSSPX
13-11		Utrecht	Patroonsfeest
19-11		Antwerpen	M.I.
20-11		Gerwen	Patroonsfeest
20-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11		Gerw./Lei./ Utr.	Adventsbezingning (+Derde Orde FSSPX)

Onze Overledenen

Mevr. M.C.	van Stijn-de Kort	Beekbergen	02	02	2003
Hr. C.H.	van der Sman	Wellerlooi	03	02	2013
Mevr. M.J.	ten Berge-Pijnenburg	Den Haag	04	02	2013
Mevr. M.M.T.N.L.	Wijnhamer-Gouw	Den Haag	06	02	2004
Mevr. A. Th.	Pot-Raaijmakers	Valkenswaard	08	02	2007
Mevr. H.C.L.	Jaspers-Lemmens	Maastricht	09	02	2006
Eerw. Pater H.A.P.	Ierschot o.m.d.	Nijmegen	11	02	2010
Mej. H.G.M.	Vissers	's Hertogenbosch	11	02	2015
Mej. M.L.	Bastiaanse	Rotterdam	12	02	2015
Mevr. J.M.	van der Horst-Schouten	Rijswijk	13	02	2015
Mevr. M.J.	Korb-Zirkel	Zwijndrecht	14	02	2003
Hr. F.A.M.	Wouters	Utrecht	14	02	2015
Hr. H.J.	van Eekeren	Utrecht	14	02	2017
Hr. H.	Heuts	Sittard	20	02	2004
Hr. Q.J.	van der Horst	Rijswijk	21	02	2005
Mevr. G.C.	Ebbers-Nillissen	Nijmegen	21	02	2008
Mevr. E.M.	Dohmen-van Leeuwen	Eindhoven	27	02	2002
Mevr. M.J.	Kobus-Egbertsen	Dieren	27	02	2004
Hr. F. de	Beaufort	Zeist	27	02	2007
Hr. J.	van Dijk	Tilburg	27	02	2012
Mej. M.E.T.	Wouters	Utrecht	29	02	2016

Collecten in de maanden november en december 2021

Kalender Gerwen

Februari

di.	1	18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
wo.	2	18.30	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
do.	3	17.30 18.30	Lof H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; na de H. Mis Blasiuszegen
vr.	4	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Andreas Corsini, biss. en bel.
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	6	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Driekoningen (2^e kl.); kinderzegen
ma.	7	18.30	H. Mis	H. Romualdus, abt (3 ^e kl.)
di.	8	18.30	H. Mis	H. Johannes van Matha, bel. (3 ^e kl.)
wo.	9	7.15	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.
do.	10	17.30 18.30	Lof H. Mis	H. Scholastica, maagd (3 ^e kl.)
vr.	11	-----	geen H. Mis	Verschijsning v. O.L.V. te Lourdes (3 ^e kl.)
za.	12	-----	geen H. Mis	de zeven HH. Stichters v.d. Servieten van Maria, bel. (3 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2^e kl.)
ma.	14	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Valentinus, priester en mart.
di.	15	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Faustinus en Jovita, mart.
wo.	16	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	17	17.30 18.30	Lof H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	18	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Simeon, biss. en mart.
za.	19	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	20	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2^e kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)

di.	22	18.30	H. Mis	De Stoel v.d. H. Petrus (2 ^e kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	H. Petrus Damianus, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
do.	24	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Matthias, apostel (2 ^e kl.)
vr.	25	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	26	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	27	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.)
ma.	28	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)

Maart

di.	1	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	2	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
do.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel. en H. Lucius, paus en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	6	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen: 5 en 19 febr. (10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeenkomst: 6 febr.

Geloofsverdieping volwassenen: 13 feb. (Kerkgeschiedenis)

Katholieke Mannenavond: 18 feb. (Thema: Opvoeding)

E.K.-bijeenkomst: 20 febr

Derde Orde-bijeenkomst: 6 maart

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familielevens

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Februari

wo.	2	18.30	Kaarswijding, Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis Processie, (2 ^e kl.) Hoogmis	
vr.	4	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Andreas Corsini, biss. en bel.
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. On- bevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	6	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Driekoningen (2^e kl.); kinderzegen
vr.	11	-----	geen H. Mis	Versijning v. O.L.V. te Lourdes (3 ^e kl.)
za.	12	-----	geen H. Mis	de zeven HH. Stichters v.d. Servieten van Maria, bel. (3 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2^e kl.)
vr.	18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Simeon, biss. en mart.
za.	19	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	20	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2^e kl.)
vr.	25	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	26	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	27	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.)

Maart

wo.	2	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
vr.	4	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel. en H. Lucius, paus en mart.
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur

zo. 6 10.30 Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
13.00	1 ^e voordracht
13.45	meditatie in stilte
Vastenbezinning 14.15	2 ^e voordracht
15.00	Lof met Rozenhoedje
16.00	einde

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen: 5 en 19 febr. (10.20-12.00 uur)

E.K.-bijeenkomst: 6 febr.

J.K.I.-bijeenkomst: 20 febr.

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: 21 febr.

Derde Orde-bijeenkomst: 6 maart

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Februari

wo.	2	18.30	Kaarswijding, Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis Processie, (2 ^e kl.) Hoogmis	
vr.	4	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Andreas Corsini, biss. en bel.
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	6	10.30 Hoogmis	5^e zondag na Driekoningen (2^e kl.); kinderzegen	
vr.	11	18.30	H. Mis	Verschijning v. O.L.V. te Lourdes (3 ^e kl.)
za.	12	9.00	H. Mis	de zeven HH. Stichters v.d. Servieten van Maria, bel. (3 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	13	10.30 Hoogmis	Zondag Septuagesima (2^e kl.)	
vr.	18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Simeon, biss. en mart.

za.	19	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	20	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2 ^e kl.)
vr.	25	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	26	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	27	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2 ^e kl.)

Maart

wo.	2	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Albricus, biss. en bel. (Bisdom Utrecht) en H. Casimir, bel.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	6	10.30	Hoogmis	1 ^e zondag v.d. Vasten (1 ^e kl.); <i>kinderzegen; Askruisje</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen: 5, 12 en 19 febr. (10.30-12.00 uur)

Bespreking missaal (voor allen): 6 febr. 13.00 uur

J.K.I.-bijeenkomst: 13 febr.

Geloofsverdieping jeugd: 20 en 27 febr.

Derde Orde-bijeenkomst: 6 maart

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 57

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 59

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 60

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 330

Vrijdag 18 februari 2022

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 De Menswording

15 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Heil van de zieken, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

21 De zoektocht naar een herberg

23 Misdiene, een groot voorrecht: Een getuigenis van Justin Grazell

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

27 Uitleg van de intentie – Eén van de meest gezegende gezinnen ter wereld

37 Kinderen van God: Denise Lenweiter

46 Schatkisten

47 Puntje

51 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

55 Jaarprogramma 2022

55 Nieuwe boeken:

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
Leidraad voor de Biecht

56 Onze Overledenen

56 Collecten in de maanden november en december 2021

57 Kalender Gerwen

59 Kalender Leiden

60 Kalender Utrecht

62 Onze adressen in Nederland

63 District Benelux

63 Colofon